

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDS DIREKTIV 2013/55/EU

2020/EØS/34/59

av 20. november 2013

om endring av direktiv 2005/36/EF om godkjenning av yrkeskvalifikasjoner og forordning (EU) nr. 1024/2012 om forvaltningssamarbeid gjennom informasjonssystemet for det indre marked («IMI-forordningen»)(*)

EUROPAPARLAMETET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 46, artikkel 53 nr. 1 og artikkel 62,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité⁽¹⁾,

etter den ordinære regelverksprosessen⁽²⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

1) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/36/EF av 7. september 2005 om godkjenning av yrkeskvalifikasjoner⁽³⁾ konsoliderte et system for gjensidig godkjenning som opprinnelig var basert på 15 direktiver. I nevnte direktiv er det fastsatt automatisk godkjenning av et begrenset antall yrker på grunnlag av harmoniserte minstekrav til utdanning (sektoryrker), en generell ordning for godkjenning av kvalifikasjonsbevis og automatisk godkjenning av yrkeserfaring. Ved direktiv 2005/36/EF ble det også fastsatt et nytt system for fri tjenesteyting. Det bør minnes om at unionsborgeres familiemedlemmer i tredjestater har rett til likebehandling i samsvar med europaparlaments- og rådsdirektiv 2004/38/EF av 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers rett til å ferdes og oppholde seg fritt på medlemsstatenes territorium⁽⁴⁾. Tredjestatsborgere kan også dra nytte av likebehandling når det gjelder godkjenning av diplomer, attester og andre yrkeskvalifikasjoner i samsvar med relevante nasjonale framgangsmåter, i henhold til særlige unionsrettsakter, for eksempel om langtidsbosatte, flyktninger, innehavere av «blått kort» og forskere.

2) I sin melding av 27. oktober 2010 med tittelen «Single Market Act, Twelve levers to boost growth and strengthen confidence, Working together to create new growth» påpekte Kommisjonen behovet for å modernisere unionsretten på dette området. I sine konklusjoner av 23. oktober 2011 støttet Det europeiske råd en slik modernisering og oppfordret Europaparlamentet og Rådet til å komme til politisk enighet om revisjon av direktiv 2005/36/EF innen utgangen av 2012. I sin resolusjon av 15. november 2011 om gjennomføringen av direktivet om yrkeskvalifikasjoner (2005/36/EF)⁽⁵⁾ oppfordret Europaparlamentet også Kommisjonen til å framlegge et forslag. I rapporten om unionsborgerskap av 27. oktober 2010 med tittelen «Dismantling the obstacles to EU citizens' rights» understrekes behovet for å redusere den administrative byrden i forbindelse med godkjenning av yrkeskvalifikasjoner.

3) Offentlig oppnevnte notarer bør utelukkes fra virkeområdet til direktiv 2005/36/EF på bakgrunn av de spesifikke og ulike ordningene som gjelder for dem i de enkelte medlemsstatene når det gjelder adgang til og utøvelse av yrket.

4) Med sikte på å styrke det indre marked og fremme fri bevegelighet for yrkesutøvere og samtidig sikre en mer effektiv og åpen godkjenning av yrkeskvalifikasjoner, vil et europeisk profesjonskort gi en tilleggsverdi. Særlig vil kortet være nyttig for å lette midlertidig mobilitet og godkjenning i henhold til ordningen for automatisk godkjenning samt å fremme en forenklet godkjenningsprosess i henhold til den generelle ordningen. Formålet med det europeiske profesjonskortet er å forenkle godkjenningsprosessen og innføre en kostnads- og driftseffektivitet som vil være til fordel for yrkesutøvere og vedkommende myndigheter. Ved innføringen av et europeisk profesjonskort bør det tas hensyn til synspunktene til utøverne av det berørte yrket, og før kortet innføres, bør det vurderes i hvilken grad det er egnet for det berørte yrket og hvordan det vil innvirke på medlemsstatene. Vurderingen bør om nødvendig gjennomføres i samarbeid med medlemsstatene. Det europeiske profesjonskortet bør utstedes etter anmodning fra en yrkesutøver og etter at de nødvendige dokumentene er framlagt og vedkommende myndigheter har gjennomført tilknyttede framgangsmåter for verifisering. Dersom det europeiske profesjonskortet utstedes med sikte på etablering, bør det utgjøre et godkjenningsvedtak og behandles som alle andre godkjenningsvedtak i henhold til direktiv 2005/36/EF. Det bør utfylle snarere enn erstatte andre

(*) Denne unionsrettsakten, kunngjort i EUT L 354 av 28.12.2013, s. 132, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 94/2017 av 5. mai 2017 om endring av EØS-avtalens vedlegg VII (Godkjenning av yrkeskvalifikasjoner) og vedlegg X (Generelle tjenester), se EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende* nr. 11 av 7.2.2019, s. 62.

⁽¹⁾ EUT C 191 av 29.6.2012, s. 103.

⁽²⁾ Europaparlamentets holdning av 9. oktober 2013 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 15. november 2013.

⁽³⁾ EUT L 255 av 30.9.2005, s. 22.

⁽⁴⁾ EUT L 158 av 30.4.2004, s. 77.

⁽⁵⁾ EUT C 153 E av 31.5.2013, s. 15.

registreringskrav som er knyttet til adgang til et bestemt yrke. Det er ikke behov for å innføre et europeisk profesjonskort for juridiske yrker som det allerede er innført profesjonskort for i henhold til ordningen som er fastsatt ved rådsdirektiv 77/249/EØF av 22. mars 1977 med henblikk på å lette den faktiske gjennomføring av advokaters adgang til å yte tjenester⁽¹⁾ og europaparlaments- og rådsdirektiv 98/5/EF av 16. februar 1998 om lettelse av adgangen til å utøve advokatyrtket på permanent grunnlag i en annen medlemsstat enn staten der den faglige kvalifikasjonen er ervervet⁽²⁾.

5) Virkemåten for det europeiske profesjonskortet bør understøttes av informasjonssystemet for det indre marked (IMI) som ble opprettet ved europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1024/2012⁽³⁾. Kortet og IMI bør øke graden av synergi og tillit blant vedkommende myndigheter og samtidig fjerne administrativt dobbeltarbeid og gjentakelse av framgangsmåter for godkjenning for vedkommende myndigheter samt skape mer åpenhet og sikkerhet for yrkesutøvere.

6) Prosessen for å søke om og utstede det europeiske profesjonskortet bør være tydelig strukturert og omfatte sikkerhetstiltak og tilhørende klageadgang for søkeren. Gjennomføringsrettsaktene bør angi krav til oversettelse og betalingsmetoder for eventuelle gebyrer som en søker skal betale, slik at arbeidsprosessen i IMI ikke avbrytes eller hindres og behandlingen av søknaden ikke forsinkes. Det er medlemsstatenes ansvar å fastsette nivået for gebyrene. Medlemsstatene bør imidlertid underrette Kommisjonen om det fastsatte nivået for gebyrene. Det europeiske profesjonskortet og den tilknyttede arbeidsprosessen i IMI bør sikre at de lagrede dataene er pålitelige, ekte og fortrolige, og hindre ulovlig og urettmessig tilgang til opplysninger i systemet.

7) Direktiv 2005/36/EF gjelder bare yrkesutøvere som ønsker å utøve samme yrke i en annen medlemsstat. I enkelte tilfeller er den berørte virksomheten i vertsstaten en del av et yrke med et mer omfattende virksomhetsområde enn i hjemstaten. Dersom forskjellene mellom virksomhetsområdene er så store at det kreves at yrkesutøveren gjennomfører et helt utdanningsprogram for å utligne manglene, og dersom yrkesutøveren anmoder om det, bør en vertsstat under disse særlige omstendighetene gi delvis adgang. Dersom det foreligger tvingende allmenne hensyn, som definert av Den europeiske unions domstol i rettspraksis som gjelder artikkel 49 og 56 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte (TEUV), og som fortsatt kan utvikle

seg, bør en medlemsstat imidlertid kunne nekte å gi delvis adgang. Dette kan særlig være tilfelle for yrker i helsesektoren dersom de har sammenheng med offentlig helse eller pasientsikkerhet. Delvis adgang bør gis uten at det berører retten til å organisere seg for partene i arbeidslivet.

8) Med sikte på å verne lokale forbrukere i vertsstaten bør midlertidig og leilighetsvis tjenesteyting i medlemsstater være omfattet av sikkerhetstiltak, særlig et krav om minst ett års yrkeserfaring i løpet av de siste ti årene før tjenesteytingen i tilfeller der yrket ikke er lovregulert i hjemstaten. Når det gjelder sesongvirksomhet, bør medlemsstatene ha mulighet til å gjennomføre kontroll for å verifisere at tjenestene som ytes på deres territorium, er av midlertidig og leilighetsvis art. For dette formål bør vertsstaten én gang i året kunne kreve opplysninger om tjenestene som faktisk ytes på dens territorium, i tilfeller der tjenesteyteren ikke allerede har framlagt disse opplysningene på frivillig grunnlag.

9) Ifølge direktiv 2005/36/EF kan medlemsstatene kontrollere tjenesteyterens yrkeskvalifikasjoner før tjenesten ytes for første gang når det gjelder lovregulerte yrker som har sammenheng med offentlig helse eller sikkerhet. Dette har ført til rettslig usikkerhet og medført at det overlates til vedkommende myndighet å avgjøre om det er behov for en slik forhåndskontroll. Av hensyn til rettssikkerheten bør yrkesutøvere vite fra begynnelsen av om det er nødvendig med en forhåndskontroll av yrkeskvalifikasjonene og når en beslutning kan forventes. I alle tilfeller bør vilkårene for slike forhåndskontroller av yrkeskvalifikasjoner i henhold til fri tjenesteyting ikke være strengere enn i henhold til etableringsreglene. Når det gjelder lovregulerte yrker som har sammenheng med offentlig helse eller sikkerhet, bør direktiv 2005/36/EF ikke berøre medlemsstatenes mulighet til å pålegge en forpliktelse om forsikringsdekning for yrkesvirksomhet i samsvar med reglene som får anvendelse i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/24/EU av 9. mars 2011 om anvendelsen av pasientrettigheter ved helsetjenester over landegrensene⁽⁴⁾ og europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/123/EF av 12. desember 2006 om tjenester i det indre marked⁽⁵⁾.

10) Ordninger for yrkesrettet utdanning og opplæring har vist seg å være et nyttig verktøy for å sikre ungdom arbeid og gi dem en myk overgang fra utdanning til arbeidslivet. Ved gjennomgåelsen av direktiv 2005/36/EF bør det derfor fullt ut tas hensyn til særtrekkene ved disse.

⁽¹⁾ EFT L 78 av 26.3.1977, s. 17.

⁽²⁾ EFT L 77 av 14.3.1998, s. 36.

⁽³⁾ EUT L 316 av 14.11.2012, s. 1.

⁽⁴⁾ EUT L 88 av 4.4.2011, s. 45.

⁽⁵⁾ EUT L 376 av 27.12.2006, s. 36.

- 11) For å anvende ordningen for godkjenning i henhold til den generelle ordningen bør de ulike nasjonale utdannings- og opplæringsordningene inndeles i ulike nivåer. Disse nivåene, som er fastsatt bare for at den generelle ordningen skal fungere, bør verken berøre de nasjonale utdannings- og opplæringsstrukturene eller medlemsstatenes kompetanse på dette området, herunder nasjonale strategier for gjennomføring av den europeiske rammen for kvalifikasjoner (EQF). EQF er et verktøy for å fremme åpenhet om og sammenlignbarhet for yrkeskvalifikasjoner og kan være en nyttig tilleggskilde til opplysninger for vedkommende myndigheter som undersøker yrkeskvalifikasjoner som er ervervet i andre medlemsstater. Som følge av Bologna-prosessen har institusjoner for høyere utdanning tilpasset strukturene i programmene til et system med to nivåer, bachelor- og mastergrad. For å sikre at de fem nivåene som er beskrevet i direktiv 2005/36/EF, er forenlige med denne nye gradsstrukturen, bør bachelorgraden inngå i nivå d og mastergraden i nivå e. De fem nivåene som er fastsatt for anvendelsen av den generelle ordningen, bør i prinsippet ikke lenger brukes som et kriterium for å utelukke unionsborgere fra virkeområdet for direktiv 2005/36/EF når dette er i strid med prinsippet om livslang læring.
- 12) Søknader om godkjenning fra yrkesutøvere som kommer fra medlemsstater der yrket ikke er lovregulert, og som har ett års yrkeserfaring, bør behandles på samme måte som søknader fra yrkesutøvere som kommer fra en medlemsstat der yrket er lovregulert. Yrkeskvalifikasjonene deres bør sammenlignes med yrkeskvalifikasjonene som kreves i vertsstaten på grunnlag av nivåene for yrkeskvalifikasjoner som er angitt i direktiv 2005/36/EF. I tilfelle av betydelige forskjeller bør vedkommende myndighet kunne innføre utligningstiltak. Alle ordninger for å vurdere teoretiske kunnskaper og praktiske ferdigheter som kan kreves for å få adgang til yrket som utligningstiltak, bør sikre og være i samsvar med prinsippene om åpenhet og upartiskhet.
- 13) I mangel av harmonisering av minstekrav til utdanning for adgang til yrkene som omfattes av den generelle ordningen, bør vertsstaten fortsatt kunne innføre et utligningstiltak. Et slikt tiltak bør være forholdsmessig og særlig ta hensyn til kunnskapene, ferdighetene og kompetansen som søkeren har tilegnet seg gjennom yrkeserfaring eller livslang læring, og som er formelt godkjent av et relevant organ. Beslutningen om å innføre et utligningstiltak bør være behørig begrunnet for at søkeren skal kunne forstå situasjonen bedre og begjære domstolskontroll ved de nasjonale domstolene i henhold til direktiv 2005/36/EF.
- 14) Gjennomgåelsen av direktiv 2005/36/EF har vist at det er behov for å ajourføre og klargjøre med mer fleksibilitet listene over industri-, forretnings- og håndverksvirksomhet i vedlegg IV, samtidig som en ordning for automatisk godkjenning basert på yrkeserfaring beholdes for disse formene for virksomhet. Vedlegg IV er nå basert på internasjonal standard for næringsgruppering for alle økonomiske områder (ISIC) fra 1958 og gjenspeiler ikke lenger den økonomiske virksomhetens gjeldende struktur. ISIC-klassifiseringen er gjennomgått flere ganger siden 1958. Kommisjonen bør derfor kunne tilpasse vedlegg IV for å opprettholde ordningen for automatisk godkjenning.
- 15) Løpende faglig utvikling bidrar til sikker og effektiv yrkesutøvelse for yrkesutøvere som omfattes av automatisk godkjenning av yrkeskvalifikasjoner. Det er viktig å oppmuntre til ytterligere forbedring av den løpende faglige utviklingen for disse yrkene. Medlemsstatene bør særlig oppmuntre til løpende faglig utvikling for leger, leger med spesialistutdanning, allmennpraktiserende leger, sykepleiere med ansvar for alminnelig sykepleie, tannleger, tannleger med spesialistutdanning, veterinærer, jordmødre, farmasøytter og arkitekter. Tiltakene som medlemsstatene treffer for å fremme løpende faglig utvikling for disse yrkene, bør framlegges for Kommisjonen, og medlemsstatene bør utveksle beste praksis på området. Løpende faglig utvikling bør omfatte teknisk, vitenskapelig, lovgivningsmessig og etisk utvikling og motivere yrkesutøvere til å delta i livslang læring som er relevant for yrket deres.
- 16) Ordningen for automatisk godkjenning på grunnlag av harmoniserte minstekrav til utdanning avhenger av at medlemsstatene til rett tid underretter om nye eller endrede kvalifikasjonsbevis, og at disse offentliggjøres av Kommisjonen. Ellers har innehavere av slike kvalifikasjoner ingen garanti for at de omfattes av automatisk godkjenning. For å øke åpenheten og gjøre det lettere å undersøke nye titler bør medlemsstatene framlegge opplysninger om varigheten av og innholdet i utdanningsprogrammene, som må være i samsvar med minstekravene til utdanning som er fastsatt i direktiv 2005/36/EF.
- 17) Poeng i henhold til Det europeiske system for overføring av studiekvalifikasjoner (ECTS) er allerede i bruk ved de aller fleste institusjoner for høyere utdanning i Unionen, og bruken av slike poeng blir stadig vanligere også for utdanning som gir de kvalifikasjonene som kreves for å utøve et lovregulert yrke. Derfor er det nødvendig å gjøre det mulig å angi et programs varighet også i ECTS. Denne muligheten bør ikke påvirke de andre kravene til automatisk godkjenning. Ett ECTS-poeng tilsvarer 25–30 timers studier mens det vanligvis kreves 60 poeng for å fullføre ett studieår.

- 18) For å sikre et høyt nivå for offentlig helse og pasientsikkerhet i Unionen og modernisere direktiv 2005/36/EF er det nødvendig å endre kriteriene som brukes til å definere den medisinske grunnutdanningen, slik at vilkårene som gjelder minste antall år og timer, blir kumulative. Formålet med denne endringen er ikke å senke utdanningskravene til den medisinske grunnutdanningen.
- 19) For å forbedre mobiliteten til leger med spesialistutdanning som allerede har kvalifikasjonsbevis som spesialist og deretter tar annen spesialistutdanning, bør medlemsstatene kunne gi unntak fra enkelte deler av utdanningen dersom disse delene av den sistnevnte utdanningen allerede er bestått i det førstnevnte spesialistutdanningsprogrammet i en medlemsstat. Medlemsstatene bør innen visse grenser kunne gi slike unntak for medisinsk spesialistkompetanse som er omfattet av ordningen for automatisk godkjenning.
- 20) Sykepleieryrket har utviklet seg betydelig de tre siste tiårene: lokale helsetjenester, bruk av mer kompliserte behandlingsmetoder og en kontinuerlig teknologisk utvikling forutsetter at sykepleiere har kapasitet til å ta større ansvar. Sykepleierutdanningen, som fremdeles varierer i organisering etter nasjonale tradisjoner, bør gi en mer solid og resultatorientert garanti for at sykepleierne har tilegnet seg visse kunnskaper og ferdigheter under utdanningen og er i stand til å anvende minst en viss kompetanse for å utøve virksomheten som er relevant for yrket.
- 21) For å forberede jordmødre på de kompliserte behovene for helsetjenester som de møter i virksomheten sin, bør jordmorstudenter ha en solid allmenn utdanningsbakgrunn før de begynner på jordmorutdanningen. Derfor bør opptakskravet til jordmorutdanningen heves til tolv års allmenn utdanning eller bestått eksamen på tilsvarende nivå, unntatt for yrkesutøvere som allerede er utdannet som sykepleiere med ansvar for alminnelig sykepleie. Jordmorutdanningen bør gi bedre garanti for at jordmødrene har tilegnet seg visse kunnskaper og ferdigheter som er nødvendige for å utøve jordmorvirksomhet som nevnt i direktiv 2005/36/EF.
- 22) For å forenkle ordningen for automatisk godkjenning av spesialistkompetanse for leger og tannleger bør slik spesialistkompetanse være omfattet av direktiv 2005/36/EF dersom den er felles for minst to femdelere av medlemsstatene.
- 23) Et betydelig antall medlemsstater har besluttet å tillate adgang til og utøvelse av all virksomhet på området farmasi på grunnlag av godkjenningen av kvalifikasjoner som farmasøyter har oppnådd i en annen medlemsstat etter at direktiv 2005/36/EF trådte i kraft.
- Denne godkjenningen av yrkeskvalifikasjoner som er oppnådd i en annen medlemsstat, bør imidlertid ikke være til hinder for at en medlemsstat kan opprettholde ikke-diskriminerende regler som regulerer den geografiske fordelingen av apoteker på dens territorium, ettersom direktiv 2005/36/EF ikke samordner slike regler. Et unntak fra den automatiske godkjenningen av kvalifikasjoner som likevel er nødvendig for en medlemsstat, bør imidlertid ikke lenger utelukke farmasøyter som allerede er godkjent av medlemsstaten som benytter seg av dette unntaket, og som allerede har praktisert lovlig og effektivt som farmasøyt i et visst tidsrom på medlemsstatens territorium.
- 24) Forutsetningen for at ordningen for automatisk godkjenning skal fungere, er tillit til utdanningsvilkårene som ligger til grunn for yrkesutøvernes kvalifikasjoner. Derfor er det viktig at minstekravene til utdanning av arkitekter gjenspeiler den nye utviklingen i arkitektutdanningen, særlig når det gjelder det erkjente behovet for å utfylle den akademiske utdanningen med yrkeserfaring under tilsyn av kvalifiserte arkitekter. Samtidig bør minstekravene til utdanning være fleksible nok til å unngå at medlemsstatenes mulighet til å organisere utdanningsssystemene sine blir unødig begrenset.
- 25) Direktiv 2005/36/EF bør gjennom innføring av felles opplæringsprinsipper fremme en mer automatisk godkjenning av yrkeskvalifikasjoner for de yrkene som ikke allerede er omfattet av dette. Det bør i denne forbindelse tas hensyn til medlemsstatenes myndighet til å fastsette hvilke yrkeskvalifikasjoner som kreves for utøvelse av yrker på deres territorium, og innholdet i og organiseringen av deres ordninger for utdanning og opplæring. Felles opplæringsprinsipper bør være utformet som en felles opplæringsramme på grunnlag av et felles sett av kunnskap, ferdigheter og kompetanse eller felles prøver. En felles opplæringsramme bør også kunne omfatte spesialistkompetanse som for øyeblikket ikke er omfattet av bestemmelsene om automatisk godkjenning i henhold til direktiv 2005/36/EF, som gjelder yrkene som er omfattet av avdeling III kapittel III, og som har tydelig definert spesialvirksomhet som er forbeholdt dem. En felles ramme for denne spesialistkompetansen, særlig spesialistkompetanse for leger, bør sikre et høyt nivå for offentlig helse og pasientsikkerhet. Yrkeskvalifikasjoner som er oppnådd innenfor en felles opplæringsramme, bør automatisk godkjennes av medlemsstatene. Yrkesorganisasjoner som er representert på unionsplan, og under visse omstendigheter nasjonale yrkesorganisasjoner eller vedkommende myndigheter, bør kunne framlegge forslag til felles opplæringsprinsipper for Kommisjonen med sikte på å gi de nasjonale koordinatorene mulighet til å vurdere mulige konsekvenser av slike prinsipper for de nasjonale utdannings- og opplæringssystemene samt for de nasjonale reglene for adgang til lovregulerte yrker.

- 26) I direktiv 2005/36/EF er det allerede fastsatt en forpliktelse for yrkesutøvere om å ha nødvendige språkferdigheter. Gjennomgåelsen av hvordan denne forpliktelsen anvendes har vist at det er behov for å klargjøre vedkommende myndigheters og arbeidsgiveres rolle, særlig for å sikre bedre pasientsikkerhet. Vedkommende myndigheter bør kunne foreta språkkontroll etter at yrkeskvalifikasjonene er godkjent. For yrker som har sammenheng med pasientsikkerhet, er det særlig viktig å foreta språkkontroll i henhold til direktiv 2005/36/EF før yrkesutøveren får adgang til yrket i vertsstaten. Språkkontrollen bør imidlertid være rimelig og nødvendig for de berørte yrkene og bør ikke ta sikte på å utelukke yrkesutøvere fra andre medlemsstater fra arbeidsmarkedet i vertsstaten. For å sikre at forholdsmessighetsprinsippet overholdes og for å forbedre yrkesutøveres mobilitet i Unionen, bør kontrollen som foretas av eller under tilsyn av vedkommende myndighet, begrenses til kjennskap til ett offisielt språk i vertsstaten eller ett forvaltningspråk i vertsstaten, forutsatt at det også er et offisielt språk i Unionen. Dette bør ikke utelukke at vertsstater oppmuntrer yrkesutøvere til å lære seg et annet språk på et senere tidspunkt dersom det er nødvendig for den yrkesvirksomheten som skal utøves. Arbeidsgivere bør også fortsatt spille en viktig rolle i å kontrollere språkkunnskapene som er nødvendige for å utøve yrkesvirksomhet på arbeidsplassen deres.
- 27) Nasjonale regler for adgang til lovregulerte yrker bør ikke være til hinder for mobiliteten til unge yrkesutøvere med akademisk grad. Når en person med akademisk grad fullfører en praksisperiode i en annen medlemsstat, bør derfor den aktuelle praksisperioden godkjennes når vedkommende søker om adgang til et lovregulert yrke i hjemstaten. Godkjenningen av en praksisperiode i en annen medlemsstat bør være basert på en tydelig skriftlig beskrivelse av læringsmålene og tildelte oppgaver som skal bestemmes av praktikantens veileder i vertsstaten. Praksisperioder som fullføres i tredjestater, bør tas i betraktning av medlemsstatene når de vurderer en søknad om adgang til et lovregulert yrke.
- 28) I direktiv 2005/36/EF er det fastsatt et system for nasjonale kontaktpunkter. Som følge av at direktiv 2006/123/EF trådte i kraft og det ble opprettet felles kontaktpunkter i henhold til nevnte direktiv, er det fare for overlapping. Derfor bør de nasjonale kontaktpunktene som ble opprettet ved direktiv 2005/36/EF, bli assistansesentre som i sin virksomhet bør fokusere på å gi råd og veiledning til borgerne, herunder personlig rådgivning, for å sikre at den daglige anvendelsen av regler for det indre marked i kompliserte enkeltsaker følges opp på nasjonalt plan. Om nødvendig vil assistansesentrene samarbeide med vedkommende myndigheter og assistansesentre i andre medlemsstater. Når det gjelder det europeiske profesjonskortet, bør medlemsstatene stå fritt til å bestemme om assistansesentrene skal fungere som vedkommende myndighet i hjemstaten eller som en støtte for vedkommende myndighet i behandlingen av søknader om europeisk profesjonskort og behandlingen av søkerens enkeltmappe som opprettes i IMI (IMI-mappe). I forbindelse med fri tjenesteyting kan assistansesentrene dersom vedkommende yrke ikke er lovregulert i hjemstaten, også delta i utvekslingen av opplysninger som er planlagt med sikte på forvaltningssamarbeid.
- 29) Dette direktiv bidrar til å sikre et høyt nivå for helse- og forbrukervern. I direktiv 2005/36/EF er det allerede fastsatt nærmere forpliktelser for medlemsstatene til å utveksle opplysninger. Disse forpliktelsene bør styrkes. I fremtiden bør medlemsstatene ikke bare reagere på anmodninger om opplysninger, men deres vedkommende myndigheter bør innenfor rammen av kompetansen sin også ha myndighet til proaktivt å varsle vedkommende myndigheter i andre medlemsstater om yrkesutøvere som ikke lenger har rett til å utøve yrket sitt. En særlig varslingsordning er nødvendig for helsepersonell i henhold til direktiv 2005/36/EF. Denne bør også gjelde for veterinærer samt for yrkesutøvere som utøver virksomhet i forbindelse med undervisning av mindreårige, herunder yrkesutøvere som arbeider med barneomsorg og førskoleundervisning. Forpliktelsen til å varsle bør gjelde bare for medlemsstater der disse yrkene er lovregulert. Alle medlemsstater bør varsles dersom en yrkesutøver som følge av en disiplinær sanksjon eller en dom for et straffbart forhold ikke lenger har rett til å utøve yrkesvirksomheten i en medlemsstat, også dersom dette er midlertidig. Varslet bør inneholde alle tilgjengelige opplysninger om det bestemte eller ubestemte tidsrommet som begrensningen eller forbudet gjelder for. Dette varslet bør aktiveres gjennom IMI uavhengig av om yrkesutøveren har utøvd noen av rettighetene i henhold til direktiv 2005/36/EF eller har søkt om godkjenning av yrkeskvalifikasjonene sine ved utstedelse av et europeisk profesjonskort eller ved hjelp av andre metoder som er fastsatt i nevnte direktiv. Framgangsmåten for varsling bør være i samsvar med unionsretten som gjelder vern av personopplysninger og grunnleggende rettigheter. Framgangsmåten for varsling bør ikke utformes for å erstatte eller tilpasse avtaler mellom medlemsstatene om samarbeid om justis- og innenrikssaker. Vedkommende myndigheter i henhold til direktiv 2005/36/EF bør heller ikke være forpliktet til å bidra til et slikt samarbeid gjennom varsling i henhold til nevnte direktiv.
- 30) En av de største vanskelighetene for borgere som ønsker å arbeide i en annen medlemsstat, er kompleksiteten og usikkerheten ved saksbehandlingsrutinene som må følges. Ved direktiv 2006/123/EF er medlemsstatene allerede forpliktet til å sørge for lett tilgang til opplysninger og gjøre det mulig å fullføre prosessen gjennom de felles kontaktpunktene. Borgere som søker om godkjenning av yrkeskvalifikasjonene sine i henhold til direktiv 2005/36/EF, kan allerede bruke de felles kontaktpunktene dersom de er omfattet

av direktiv 2006/123/EF. Arbeidssøkende og helsepersonell er imidlertid ikke omfattet av direktiv 2006/123/EF, og det finnes fortsatt få tilgjengelige opplysninger. Det er derfor fra brukerens synspunkt behov for å spesifisere disse opplysningene og sikre at slike opplysninger er lett tilgjengelige. Det er også viktig at medlemsstatene ikke bare tar ansvar på nasjonalt plan, men også samarbeider med hverandre og med Kommisjonen for å sikre at yrkesutøvere i hele Unionen har lett tilgang til brukervennlige og flerspråklige opplysninger og lett kan fullføre prosessen gjennom de felles kontaktpunktene eller vedkommende myndigheter. Lenker bør gjøres tilgjengelige gjennom andre nettsteder, for eksempel portalen «Ditt Europa».

- 31) For å utfylle eller endre visse ikke-grunnleggende bestemmelser i direktiv 2005/36/EF bør myndigheten til å vedta rettsakter i samsvar med artikkel 290 i TEUV delegeres til Kommisjonen når det gjelder ajourføring av kunnskaper og ferdigheter nevnt i artikkel 21 nr. 6, ajourføring av vedlegg I, ajourføring og klargjøring av virksomhetene oppført i vedlegg IV, tilpasning av nr. 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 og 5.7.1 i vedlegg V, tilpasning av minstekravene til varighet for spesialistutdanning for leger og tannleger, tilføyelse av ny spesialistkompetanse for leger i nr. 5.1.3 i vedlegg V, endring av listen angitt i nr. 5.2.1, 5.3.1, 5.4.1, 5.5.1 og 5.6.1 i vedlegg V, tilføyelse av spesialistkompetanse for tannleger i nr. 5.3.3 i vedlegg V, angivelse av vilkårene for anvendelse av en felles opplæringsramme og angivelse av vilkårene for anvendelse av felles opplæringsprøver. Det er særlig viktig at Kommisjonen holder hensiktsmessige samråd under sitt forberedende arbeid, herunder på ekspertnivå. Kommisjonen bør ved forberedelse og utarbeiding av delegerte rettsakter sikre at relevante dokumenter oversendes Europaparlamentet og Rådet samtidig, til rett tid og på en egnet måte.
- 32) For å sikre ensartede vilkår for gjennomføringen av direktiv 2005/36/EF bør Kommisjonen gis gjennomføringsmyndighet. Denne myndigheten bør utøves i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 182/2011 av 16. februar 2011 om fastsettelse av allmenne regler og prinsipper for medlemsstatenes kontroll med Kommisjonens utøvelse av sin gjennomføringsmyndighet⁽¹⁾.
- 33) På grunn av disse gjennomføringsrettsaktens tekniske art bør framgangsmåten med undersøkelseskomité brukes ved vedtakelse av gjennomføringsrettsakter som gjelder innføring av europeiske profesjonskort for særlige yrker, det europeiske profesjonskortets format, behandling av skriftlige søknader, oversettelser som søkeren skal skaffe til veie for søknader om europeisk profesjonskort, nærmere opplysninger om dokumenter

som kreves i henhold til direktiv 2005/36/EF for at en søknad skal være fullstendig, framgangsmåter for å foreta og behandle betaling for nevnte kort, regler for hvordan, når og for hvilke dokumenter vedkommende myndigheter kan anmode om bekreftede kopier for det berørte yrket, tekniske spesifikasjoner og tiltak som er nødvendige for å sikre at opplysninger i det europeiske profesjonskortet og IMI-mappen er pålitelige, fortrolige og nøyaktige, vilkår og framgangsmåter for utstedelse av et europeisk profesjonskort, regler for vilkårene for tilgang til IMI-mappen, tekniske metoder og framgangsmåter for å kontrollere at et europeisk profesjonskort er ekte og gyldig, og anvendelse av varslingsordningen.

- 34) Kommisjonen bør ved gjennomføringsrettsakter og, med tanke på deres særtrekk, uten å anvende forordning (EU) nr. 182/2011, beslutte å avslå en anmodning om ajourføring av vedlegg I dersom vilkårene angitt i direktiv 2005/36/EF ikke er oppfylt, anmode den berørte medlemsstaten om å avstå fra å anvende unntaket når det gjelder valget mellom prøveperiode og egnethetsprøve dersom nevnte unntak er uhensiktsmessig eller ikke i samsvar med unionsretten, avslå en anmodning om endringer av nr. 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 eller 5.7.1 i vedlegg V dersom vilkårene angitt i direktiv 2005/36/EF ikke er oppfylt, føre opp på en liste de nasjonale yrkeskvalifikasjonene og de nasjonale yrkestitlene som er omfattet av automatisk godkjenning i henhold til en felles opplæringsramme, føre opp på en liste medlemsstater der det skal gjennomføres felles opplæringsprøver, hyppigheten i løpet av et kalenderår og andre ordninger som er nødvendige for å gjennomføre felles opplæringsprøver, og tillate at den berørte medlemsstaten gjør unntak fra de relevante bestemmelsene i direktiv 2005/36/EF i et begrenset tidsrom.
- 35) Som følge av de positive erfaringene med den gjensidige vurderingen i henhold til direktiv 2006/123/EF, bør direktiv 2005/36/EF inneholde et tilsvarende vurderingssystem. Medlemsstatene bør underrette om hvilke yrker de lovregulerer og av hvilke årsaker, og drøfte resultatene seg imellom. Et slikt system vil bidra til mer åpenhet i markedet for yrkestjenester.
- 36) Kommisjonen bør på lengre sikt vurdere godkjenningsordningen som får anvendelse på kvalifikasjonsbevis utstedt i Romania for sykepleiere med ansvar for alminnelig sykepleie. Denne vurderingen bør være basert på resultatene av et særlig etterutdanningsprogram som Romania bør opprette i samsvar med nasjonale lover og forskrifter, og som staten bør samarbeide med andre medlemsstater og Kommisjonen om. Formålet med et slikt etterutdanningsprogram bør være å gjøre det mulig for deltakerne å forbedre yrkeskvalifikasjonene sine i tilstrekkelig grad til å oppfylle minstekravene til utdanning som er angitt i direktiv 2005/36/EF.

(1) EUT L 55 av 28.2.2011, s. 13.

- 37) Ettersom målene for dette direktiv, som er rasjonalisering, forenkling og forbedring av reglene for godkjenning av yrkeskvalifikasjoner, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene da det uunngåelig vil medføre uensartede krav og saksbehandlingsordninger som ville gjøre reglene mer komplekse og skape uberettigede hindringer for yrkesutøvers mobilitet, men med tanke på sammenheng, åpenhet og forenlighet bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i traktaten om Den europeiske union. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går dette direktiv ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene.
- 38) I samsvar med den felles politiske erklæringen fra medlemsstatene og Kommissjonen av 28. september 2011 om forklarende dokumenter⁽¹⁾ har medlemsstatene forpliktet seg til at underretningen om innarbeidingstiltakene i berettigede tilfeller skal følges av ett eller flere dokumenter som forklarer sammenhengen mellom et direktivs bestanddeler og de tilsvarende deler av de nasjonale innarbeidingsdokumentene. Med hensyn til dette direktiv anser regelgiveren at oversending av slike dokumenter er berettiget.
- 39) EUs datatilsynsmann er blitt rådspurt i samsvar med artikkel 28 nr. 2 i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 45/2001 av 18. desember 2000 om personvern i forbindelse med behandling av personopplysninger i Fellesskapets institusjoner og organer og om fri utveksling av slike opplysninger⁽²⁾ og har avgitt uttalelse 8. mars 2012⁽³⁾.
- 40) Direktiv 2005/36/EF og forordning (EU) nr. 1024/2012 bør derfor endres —

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

Endringer av direktiv 2005/36/EF

I direktiv 2005/36/EF gjøres følgende endringer:

- 1) I artikkel 1 skal nytt ledd lyde:

«Ved dette direktiv fastsettes også regler for delvis adgang til et lovregulert yrke og godkjenning av praksisperioder som gjennomføres i en annen medlemsstat.»

- 2) I artikkel 2 gjøres følgende endringer:

- a) I nr. 1 skal nytt ledd lyde:

«Dette direktiv får også anvendelse på alle borgere i en medlemsstat som har gjennomført en praksisperiode utenfor hjemstaten.»

- b) Nytt nummer skal lyde:

«4. Dette direktiv får ikke anvendelse på offentlig oppnevnte notarar.»

- 3) I artikkel 3 gjøres følgende endringer:

- a) I nr. 1 gjøres følgende endringer:

- i) Bokstav f) og h) skal lyde:

«f) «yrkeserfaring» faktisk og lovlig utøvelse av det berørte yrket i en medlemsstat på heltid eller deltid i et tidsrom av tilsvarende varighet,

h) «egnethetsprøve» en prøve som gjelder søkerens faglige kunnskap, ferdigheter og kompetanse, og som gjennomføres eller godkjennes av vedkommende myndigheter i vertsstaten med sikte på å vurdere søkerens evne til å utøve et lovregulert yrke i denne medlemsstaten.

For at denne prøven skal kunne gjennomføres, skal vedkommende myndigheter utarbeide en liste over de fag som på grunnlag av en sammenligning mellom den utdanningen og opplæringen som kreves i vertsstaten, og den søkeren har, ikke dekkes av det diplom eller andre kvalifikasjonsbevis søkeren er i besittelse av.

Egnethetsprøven skal ta hensyn til at søkeren er en kvalifisert yrkesutøver i hjemstaten eller søkerens seneste oppholdsstat. Prøven skal omfatte fag som velges fra listen, og som det er en vesentlig forutsetning å ha kunnskap om for å kunne utøve det berørte

⁽¹⁾ EUT C 369 av 17.12.2011, s. 14.

⁽²⁾ EFT L 8 av 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ EUT C 137 av 12.5.2012, s. 1.

yrket i vertsstaten. Prøven kan også omfatte kunnskap om de yrkesetiske regler som gjelder for den berørte virksomheten i vertsstaten.

Vedkommende myndigheter i vertsstaten skal fastsette detaljerte regler for anvendelse av egnethetsprøven og hvilken status en søker som ønsker å forberede seg til egnethetsprøven, skal ha i vertsstaten,»

ii) Nye bokstaver skal lyde:

«j) «praksisperiode» uten at det berører artikkel 46 nr. 4, et tidsrom med yrkespraksis som gjennomføres under tilsyn, forutsatt at det utgjør et vilkår for adgang til et lovregulert yrke, og som kan finne sted enten som et ledd i eller etter fullføring av en utdanning som fører til et diplom,

k) «europeisk profesjonskort» en elektronisk attest som beviser at yrkesutøveren oppfyller alle nødvendige vilkår for midlertidig eller leilighetsvis tjenesteyting i en vertsstat, eller at yrkeskvalifikasjonene er godkjent for etablering i en vertsstat,

l) «livslang læring» all allmenn utdanning, yrkesrettet utdanning og opplæring, uformell utdanning og uformell læring som gjennomføres i løpet av livet og fører til bedre kunnskap, ferdigheter og kompetanse, og som kan omfatte yrkesetikk,

m) «tvingende allmenne hensyn» hensyn som er godkjent som dette i Den europeiske unions domstols rettspraksis,

n) «Det europeiske system for overføring av studiekvalifikasjoner» eller «ECTS-poeng» studiekvalifikasjonssystemet for høyere utdanning som brukes på det europeiske området for høyere utdanning.»

b) I nr. 2 skal tredje ledd lyde:

«Hver gang en medlemsstat godkjenner en sammenslutning eller organisasjon som nevnt i første ledd, skal den underrette Kommisjonen. Kommisjonen skal undersøke om sammenslutningen eller organisasjonen oppfyller vilkårene fastsatt i annet ledd. For at det skal tas behørig hensyn til ny lovgivning i medlemsstatene, skal Kommisjonen gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 57c for å ajourføre vedlegg I dersom vilkårene fastsatt i annet ledd er oppfylt.

Dersom vilkårene fastsatt i annet ledd ikke er oppfylt, skal Kommisjonen vedta en gjennomføringsrettsakt for å avslå anmodningen om ajourføring av vedlegg I.»

4) I artikkel 4 gjøres følgende endringer:

a) Nr. 1 skal lyde:

«1. Vertsstatens godkjenning av yrkeskvalifikasjoner skal tillate at de begünstigede i den berørte medlemsstaten får adgang til det samme yrket som de er kvalifisert til i hjemstaten og til å utøve det i vertsstaten på samme vilkår som medlemsstatens borgere.»

b) Nytt nummer skal lyde:

«3. Som unntak fra nr. 1 skal det gis delvis adgang til et yrke i en vertsstat på vilkårene fastsatt i artikkel 4f.»

5) Nye artikler skal lyde:

«Artikkel 4a

Europeisk profesjonskort

1. Medlemsstatene skal etter anmodning fra innehavere av yrkeskvalifikasjoner utstede et europeisk profesjonskort forutsatt at Kommisjonen har vedtatt de relevante gjennomføringsrettsaktene som fastsatt i nr. 7.

2. Når det er innført et europeisk profesjonskort for et bestemt yrke ved relevante gjennomføringsrettsakter som er vedtatt i henhold til nr. 7, kan innehaveren av de berørte yrkeskvalifikasjonene velge å søke om et slikt kort eller benytte seg av framgangsmåtene som er fastsatt i avdeling II og III.

3. Medlemsstatene skal sikre at innehavere av et europeisk profesjonskort er omfattet av alle rettigheter som følger av artikkel 4b–4e.

4. Dersom innehaveren av en yrkeskvalifikasjon har til hensikt å yte andre tjenester i henhold til avdeling II enn tjenestene som er omfattet av artikkel 7 nr. 4, skal vedkommende myndighet i vertsstaten utstede det europeiske profesjonskortet i samsvar med artikkel 4b og 4c. Det europeiske profesjonskortet skal, dersom det er relevant, utgjøre erklæringen i henhold til artikkel 7.

5. Dersom innehaveren av en yrkeskvalifikasjon har til hensikt å etablere seg i en annen medlemsstat i henhold til avdeling III kapittel I–IIIa eller yte tjenester i henhold til artikkel 7 nr. 4, skal vedkommende myndighet i hjemstaten fullføre alle forberedende tiltak når det gjelder søkerens mappe som er opprettet i informasjonssystemet for det indre marked (IMI) (IMI-mappen) som fastsatt i artikkel 4b og 4d. Vedkommende myndighet i vertsstaten skal utstede det europeiske profesjonskortet i samsvar med artikkel 4b og 4d.

Når det gjelder etablering, skal utstedelsen av et europeisk profesjonskort ikke automatisk gi rett til å utøve et bestemt yrke dersom det allerede finnes registreringskrav eller andre framgangsmåter for kontroll i vertsstaten før det innføres et europeisk profesjonskort for dette yrket.

6. Medlemsstatene skal utpeke vedkommende myndigheter som skal behandle IMI-mapper og utstede europeiske profesjonskort. Disse myndighetene skal sikre en upartisk og objektiv behandling til rett tid av søknader om europeiske profesjonskort. Assistansesentrene nevnt i artikkel 57b kan også fungere som vedkommende myndighet. Medlemsstatene skal sikre at vedkommende myndigheter og assistansesentre underretter borgerne, herunder mulige søkere, om hvordan et europeisk profesjonskort virker og hvilken tilleggsverdi det gir for yrkene som det er tilgjengelig for.

7. Kommisjonen skal ved gjennomføringsrettsakter treffe tiltak som er nødvendige for å sikre en ensartet anvendelse av bestemmelsene om det europeiske

profesjonskortet for de yrkene som oppfyller vilkårene fastsatt i annet ledd i dette nummer, herunder tiltak som gjelder det europeiske profesjonskortets format, behandling av skriftlige søknader, oversettelser som søkeren skal skaffe til veie for søknader om europeisk profesjonskort, nærmere opplysninger om dokumenter som er påkrevd i henhold til artikkel 7 nr. 2 eller vedlegg VII for at en søknad skal være fullstendig, og framgangsmåter for å foreta og behandle betaling for et europeisk profesjonskort, idet det tas hensyn til særegenhetene ved det berørte yrket. Kommisjonen skal ved gjennomføringsrettsakter også angi hvordan, når og for hvilke dokumenter vedkommende myndigheter kan anmode om bekreftede kopier for det berørte yrket i samsvar med artikkel 4b nr. 3 annet ledd, artikkel 4d nr. 2 og artikkel 4d nr. 3.

Innføringen av et europeisk profesjonskort for et bestemt yrke ved vedtakelse av relevante gjennomføringsrettsakter som nevnt i første ledd skal oppfylle følgende vilkår:

- a) det er betydelig mobilitet eller mulighet for betydelig mobilitet i det berørte yrket,
- b) berørte parter har uttrykt tilstrekkelig interesse,
- c) yrket eller utdanningen og opplæringen som er rettet mot utøvelse av yrket, er lovregulert i et betydelig antall medlemsstater.

Disse gjennomføringsrettsaktene skal vedtas etter framgangsmåten med undersøkelseskomité nevnt i artikkel 58 nr. 2.

8. Eventuelle gebyrer som kan pålegges søkerne i forbindelse med saksbehandlingen ved utstedelse av et europeisk profesjonskort, skal være rimelige, stå i rimelig forhold til og være i samsvar med hjemstatens og vertsstatens kostnader og ikke være til hinder for å søke om europeisk profesjonskort.

Artikkel 4b

Søknad om et europeisk profesjonskort og opprettelse av en IMI-mappe

1. Hjemstaten skal gi en innehaver av yrkeskvalifikasjoner mulighet til å søke om et europeisk profesjonskort ved hjelp av et nettverktøy som Kommisjonen stiller til rådighet, og som automatisk oppretter en IMI-mappe for

vedkommende søker. Dersom en hjemstat også tillater skriftlige søknader, skal den innføre alle de nødvendige ordningene for å opprette IMI-mappen, sende opplysninger til søkeren og utstede det europeiske profesjonskortet.

2. Søknadene skal vedlegges dokumentene som kreves i gjennomføringsrettsaktene som skal vedtas i henhold til artikkel 4a nr. 7.

3. Innen en uke etter at søknaden er mottatt skal vedkommende myndighet i hjemstaten bekrefte at søknaden er mottatt og underrette søkeren om eventuelle dokumenter som mangler.

Dersom det er relevant, skal vedkommende myndighet i hjemstaten utstede eventuelle tilleggskort som er kreves i henhold til dette direktiv. Vedkommende myndighet i hjemstaten skal kontrollere om søkeren er lovlig etablert i hjemstaten og om alle de nødvendige dokumentene som er utstedt i hjemstaten, er gyldige og ekte. I tilfelle av behørig begrunnet tvil skal vedkommende myndighet i hjemstaten rådføre seg med det relevante organ og kan anmode søkeren om bekreftede kopier av dokumenter. Dersom samme søker senere inngir flere søknader, kan vedkommende myndighet i hjemstaten og vertsstaten ikke anmode om at dokumenter som allerede finnes i IMI-mappen, og som fremdeles er gyldige, blir sendt inn på nytt.

4. Kommissjonen kan ved gjennomføringsrettsakter vedta tekniske spesifikasjoner, tiltak som er nødvendige for å sikre at opplysninger i det europeiske profesjonskortet og IMI-mappen er pålitelige, fortrolige og nøyaktige, og vilkår og framgangsmåter for utstedelse av et europeisk profesjonskort til innehaveren, herunder muligheten for å laste det ned eller sende inn ajourføringer til IMI-mappen. Disse gjennomføringsrettsaktene skal vedtas etter framgangsmåten med undersøkelseskomité nevnt i artikkel 58 nr. 2.

Artikkel 4c

Europeisk profesjonskort for midlertidig og leilighetsvis yting av tjenester som ikke er omfattet av artikkel 7 nr. 4

1. Vedkommende myndighet i hjemstaten skal innen tre uker kontrollere søknaden og underlagsdokumentene i IMI-mappen og utstede det europeiske profesjonskortet for midlertidig og leilighetsvis yting av tjenester som ikke er omfattet av artikkel 7 nr. 4. Dette tidsrommet skal begynne når de manglende dokumentene nevnt i

artikkel 4b nr. 3 første ledd mottas, eller dersom det ikke ble anmodet om ytterligere dokumenter, ved utløpet av fristen på én uke nevnt i nevnte ledd. Den skal deretter umiddelbart sende det europeiske profesjonskortet til vedkommende myndighet i hver berørte vertsstat og skal underrette søkeren om dette. Vertsstaten kan ikke kreve ytterligere erklæring i henhold til artikkel 7 i de neste 18 månedene.

2. Beslutningen som vedkommende myndighet i hjemstaten treffer, eller at det ikke treffes noen beslutning innen fristen på tre uker nevnt i nr. 1, skal kunne påklages i henhold til nasjonal lovgivning.

3. Dersom en innehaver av et europeisk profesjonskort ønsker å yte tjenester i andre medlemsstater enn de som opprinnelig ble nevnt i søknaden nevnt i nr. 1, kan innehaveren søke om en slik utvidelse. Dersom innehaveren fortsatt ønsker å yte tjenester etter utløpet av tidsrommet på 18 måneder nevnt i nr. 1, skal nevnte innehaver underrette vedkommende myndighet om dette. I begge tilfeller skal innehaveren også framlegge opplysninger om vesentlige endringer i situasjonen som er dokumentert i IMI-mappen, og som vedkommende myndighet i hjemstaten kan kreve i samsvar med gjennomføringsrettsaktene som skal vedtas i henhold til artikkel 4a nr. 7. Vedkommende myndighet i hjemstaten skal sende det ajourførte europeiske profesjonskortet til de berørte vertsstatene.

4. Det europeiske profesjonskortet skal være gyldig på hele territoriet til alle de berørte vertsstatene så lenge innehaveren har rett til å utøve virksomhet på grunnlag av dokumentene og opplysningene i IMI-mappen.

Artikkel 4d

Europeisk profesjonskort for etablering og midlertidig og leilighetsvis yting av tjenester i henhold til artikkel 7 nr. 4

1. Vedkommende myndighet i hjemstaten skal innen én måned bekrefte at underlagsdokumentene i IMI-mappen er ekte og gyldige med sikte på å utstede et europeisk profesjonskort for etablering eller midlertidig og leilighetsvis yting av tjenester i henhold til artikkel 7 nr. 4. Dette tidsrommet skal begynne når de manglende dokumentene nevnt i artikkel 4b nr. 3 første ledd mottas, eller dersom det ikke ble anmodet om ytterligere dokumenter, ved utløpet av fristen på én uke nevnt i nevnte ledd. Den skal deretter umiddelbart sende søknaden til

vedkommende myndighet i vertsstaten. Hjemstaten skal underrette søkeren om søknadens status samtidig som den sender søknaden til vertsstaten.

2. I tilfellene nevnt i artikkel 16, 21, 49a og 49b skal en vertsstat avgjøre om den skal utstede et europeisk profesjonskort i henhold til nr. 1 innen en måned etter at den har mottatt søknaden som ble sendt av hjemstaten. I tilfelle av behørig begrunnet tvil kan vertsstaten anmode hjemstaten om ytterligere opplysninger eller en bekreftet kopi av et dokument som sistnevnte skal framlegge senest to uker etter at anmodningen er framsatt. Med forbehold for nr. 5 annet ledd får fristen på én måned anvendelse uten hensyn til en slik anmodning.

3. I tilfellene nevnt i artikkel 7 nr. 4 og artikkel 14 skal en vertsstat avgjøre om den skal utstede et europeisk profesjonskort eller pålegge innehaveren av yrkeskvalifikasjoner utligningstiltak innen to måneder etter at den har mottatt søknaden som ble sendt av hjemstaten. I tilfelle av behørig begrunnet tvil kan vertsstaten anmode hjemstaten om ytterligere opplysninger eller en bekreftet kopi av et dokument som sistnevnte skal framlegge senest to uker etter at anmodningen er framsatt. Med forbehold for nr. 5 annet ledd får fristen på to måneder anvendelse uten hensyn til en slik anmodning.

4. Dersom vertsstaten ikke mottar fra hjemstaten eller søkeren de nødvendige opplysningene som den kan kreve i samsvar med dette direktiv for å kunne treffe en beslutning om utstedelse av det europeiske profesjonskortet, kan den avslå søknaden om utstedelse av kortet. Et slikt avslag skal være behørig begrunnet.

5. Dersom vertsstaten ikke treffer en beslutning innen fristen som er fastsatt i nr. 2 og 3 i denne artikkel, eller ikke gjennomfører en egnethetsprøve i samsvar med artikkel 7 nr. 4, skal det europeiske profesjonskortet anses å være utstedt og skal sendes automatisk via IMI til innehaveren av yrkeskvalifikasjonene.

Vertsstaten skal ha mulighet til å forlenge fristen som er fastsatt i nr. 2 og 3 for automatisk utstedelse av det europeiske profesjonskortet, med to uker. Den skal begrunne forlengelsen og underrette søkeren om dette. En slik

forlengelse kan gjentas én gang og bare dersom det er strengt nødvendig, særlig av hensyn til offentlig helse eller tjenestemottakernes sikkerhet.

6. Tiltakene som hjemstaten treffer i samsvar med nr. 1, skal erstatte alle søknader om godkjenning av yrkeskvalifikasjoner i henhold til nasjonal lovgivning i vertsstaten.

7. Beslutningene som hjemstaten og vertsstaten treffer i henhold til nr. 1–5, eller at hjemstaten ikke treffer noen beslutning, skal kunne påklages i henhold til den berørte medlemsstatens nasjonale lovgivning

Artikkel 4e

Behandling av og tilgang til opplysninger om det europeiske profesjonskortet

1. Uten at det berører formodningen om antatt uskyld, skal vedkommende myndighet i hjemstaten og vertsstaten til rett tid ajourføre den tilsvarende IMI-mappen med opplysninger om disiplinære eller strafferettslige sanksjoner som gjelder et forbud eller en begrensning, og som har følger for den virksomheten som innehaveren av et europeisk profesjonskort utøver i henhold til dette direktiv. De skal i den forbindelse overholde reglene for vern av personopplysninger slik de er fastsatt i europaparlaments- og rådsdirektiv 95/46/EF av 24. oktober 1995 om vern av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger(*) og europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/58/EF av 12. juli 2002 om behandling av personopplysninger og personvern i sektoren for elektronisk kommunikasjon (direktivet om personvern og elektronisk kommunikasjon)(**). Slike ajourføringer skal omfatte sletting av opplysninger som det ikke lenger er behov for. Innehaveren av det europeiske profesjonskortet og vedkommende myndigheter som har tilgang til den tilsvarende IMI-mappen, skal umiddelbart underrettes om alle ajourføringer. Denne forpliktelsen skal ikke berøre medlemsstatenes varslingsplikt i henhold til artikkel 56a.

2. Innholdet i de ajourførte opplysningene nevnt i nr. 1 skal begrenses til

a) yrkesutøverens identitet,

b) det berørte yrket,

- c) opplysninger om den nasjonale myndighet eller domstol som har truffet avgjørelsen om begrensning eller forbud,
- d) omfanget av begrensningen eller forbudet, og
- e) tidsrommet som begrensningen eller forbudet gjelder for.

3. Tilgangen til opplysninger i IMI-mappen skal være begrenset til vedkommende myndigheter i hjemstaten og vertsstaten i samsvar med direktiv 95/46/EF. Vedkommende myndigheter skal underrette innehaveren av det europeiske profesjonskortet om innholdet i IMI-mappen på nevnte innehavers anmodning.

4. Opplysningene i det europeiske profesjonskortet skal være begrenset til opplysninger som er nødvendige for å fastslå innehaverens rett til å utøve yrket som kortet er utstedt for, det vil si innehaverens fornavn, etternavn, fødselsdato og fødested, yrke, formelle kvalifikasjoner og gjeldende ordning, vedkommende myndigheter, kortnummer, sikkerhetslementer og henvisning til et gyldig identitetsbevis. IMI-mappen skal inneholde opplysninger om yrkeserfaring som innehaveren av det europeiske profesjonskortet har opparbeidet seg, eller utligningstiltak som vedkommende har gjennomgått.

5. Personopplysningene i IMI-mappen kan behandles så lenge det er behov for det av hensyn til selve framgangsmåten ved godkjenning og som bevis på godkjenningen eller oversendingen av erklæringen som kreves i henhold til artikkel 7. Medlemsstatene skal sikre at innehaveren av et europeisk profesjonskort til enhver tid har rett til uten kostnad for innehaveren å anmode om at unøyaktige eller ufullstendige opplysninger blir rettet opp eller den berørte IMI-mappen blir slettet eller sperret. Innehaveren skal underrettes om denne retten når det europeiske profesjonskortet utstedes, og deretter motta en påminnelse om det annethvert år. Påminnelsen skal sendes automatisk via IMI dersom den opprinnelige søknaden om europeisk profesjonskort ble sendt via Internett.

Dersom det foreligger en anmodning om å slette en IMI-mappe knyttet til et europeisk profesjonskort som er utstedt med sikte på etablering eller midlertidig og leilighetsvis yting av tjenester i henhold til artikkel 7 nr. 4, skal vedkommende myndigheter i den berørte vertsstaten utstede dokumentasjon til innehaveren av yrkeskvalifikasjonene som bekrefter godkjenningen av vedkommendes yrkeskvalifikasjoner.

6. I forbindelse med behandlingen av personopplysninger i det europeiske profesjonskortet og alle IMI-mapper skal vedkommende myndigheter i medlemsstatene

anses som behandlingsansvarlige som definert i artikkel 2 bokstav d) i direktiv 95/46/EF. I forbindelse med Kommisjonen ansvar i henhold til nr. 1–4 i denne artikkel og behandlingen av personopplysninger tilknyttet dette, skal Kommisjonen anses som behandlingsansvarlig som definert i artikkel 2 bokstav d) i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 45/2001 av 18. desember 2000 om personvern i forbindelse med behandling av personopplysninger i Fellesskapets institusjoner og organer og om fri utveksling av slike opplysninger(**).

7. Uten at det berører nr. 3 skal vertsstatene sørge for at arbeidsgivere, kunder, pasienter, offentlige myndigheter og andre berørte parter kan kontrollere at det europeiske profesjonskortet som innehaveren framlegger for dem, er ekte og gyldig.

Kommisjonen skal ved gjennomføringsrettsakter fastsette reglene for tilgang til IMI-mappen og de tekniske metodene og framgangsmåtene for kontrollen nevnt i første ledd. Disse gjennomføringsrettsaktene skal vedtas etter framgangsmåten med undersøkelseskomité nevnt i artikkel 58 nr. 2.

Artikkel 4f

Delvis adgang

1. Vedkommende myndighet i vertsstaten skal i hvert enkelt tilfelle gi delvis adgang til yrkesvirksomhet på dens territorium bare når alle følgende vilkår er oppfylt:

- a) yrkesutøveren er fullt ut kvalifisert til å utøve yrkesvirksomheten i hjemstaten som det søkes om delvis adgang til i vertsstaten,
- b) forskjellene mellom yrkesvirksomheten som utøves lovlig i hjemstaten, og det lovregulerte yrket i vertsstaten er så store at anvendelse av utligningstiltak ville medføre at yrkesutøveren måtte gjennomføre hele utdannings- og opplæringsprogrammet som er påkrevd i vertsstaten, for å få adgang til hele det lovregulerte yrket i vertsstaten,
- c) yrkesvirksomheten kan skilles objektivt fra annen virksomhet som er omfattet av det lovregulerte yrket i vertsstaten.

Ved anvendelse av bokstav c) skal vedkommende myndighet i vertsstaten ta hensyn til om yrkesvirksomheten kan utøves selvstendig i hjemstaten.

2. Delvis adgang kan nektes dersom en slik nektelse begrunnes med tvingende allmenne hensyn, er egnet til å sikre at det ønskede målet nås og ikke går lenger enn det som er nødvendig for å nå dette målet.

3. Søknader med sikte på etablering i en vertsstat skal undersøkes i samsvar med avdeling III kapittel I og IV.

4. Søknader om midlertidig og leilighetsvis tjenesteyting i vertsstaten når det gjelder yrkesvirksomhet som har sammenheng med offentlig helse eller sikkerhet, skal undersøkes i samsvar med avdeling II.

5. Som unntak fra artikkel 7 nr. 4 sjette ledd og artikkel 52 nr. 1 skal yrkesvirksomheten utøves under hjemstatens yrkestittel når det er gitt delvis adgang. Vertsstaten kan kreve at yrkestittelen brukes på vertsstatens språk. Yrkesutøvere som gis delvis adgang, skal tydelig angi omfanget av yrkesvirksomheten sin for tjenestemottakerne.

6. Denne artikkel får ikke anvendelse på yrkesutøvere som omfattes av automatisk godkjenning av yrkeskvalifikasjonene sine i henhold til avdeling III kapittel II, III og IIIa.

(*) EFT L 281 av 23.11.1995, s. 31.

(**) EFT L 201 av 31.7.2002, s. 37.

(***) EFT L 8 av 12.1.2001, s. 1.»

6) I artikkel 5 nr. 1 skal bokstav b) lyde:

«b) dersom tjenesteyteren flytter, og dersom vedkommende har utøvd yrket i en eller flere medlemsstater i minst ett år i løpet av de siste ti år før tjenesteytingen og yrket ikke er lovregulert i etableringsstaten. Vilkaaret om ett års utøvelse får ikke anvendelse dersom yrket eller utdanningen og opplæringen til yrket er lovregulert.»

7) I artikkel 7 gjøres følgende endringer:

a) I nr. 2 gjøres følgende endringer:

i) Bokstav d) og e) skal lyde:

«d) for tilfeller nevnt i artikkel 5 nr. 1 bokstav b), alle former for dokumentasjon på at tjenesteyteren har utøvd den berørte virksomheten i minst ett år i løpet av de siste ti årene,

e) for yrker innenfor sikkerhetsbransjen, i helsesektoren og yrker tilknyttet undervisning av mindreårige, herunder barneomsorg og førskoleundervisning, der medlemsstaten krever dette for egne borgere, bevis for at tjenesteyteren ikke er midlertidig eller endelig fratjent retten til å utøve yrket eller er dømt for noe straffbart forhold,»

ii) Nye bokstaver skal lyde:

«f) for yrker som har sammenheng med pasient-sikkerheten, en erklæring om søkerens kunnskaper i det språket som er nødvendig for å utøve yrket i vertsstaten,

g) for yrker som omfatter virksomheten nevnt i artikkel 16, og som en medlemsstat har underrettet om i samsvar med artikkel 59 nr. 2, en attest på virksomhetens art og varighet utstedt av vedkommende myndighet eller organ i medlemsstaten der tjenesteyteren er etablert.»

b) Nytt nummer skal lyde:

«2a. Når tjenesteyteren framlegger en påkrevd erklæring i samsvar med nr. 1, er vedkommende berettiget til å få adgang til tjenestevirksomheten eller å utøve virksomheten på hele den berørte medlemsstatens territorium. En medlemsstat kan kreve ytterligere opplysninger som oppført i nr. 2, om tjenesteyterens yrkeskvalifikasjoner dersom

- a) yrket er lovregulert på deler av vedkommende medlemsstats territorium på en annen måte,
- b) denne lovreguleringen også gjelder alle borgere i vedkommende medlemsstat,
- c) forskjellene i denne lovreguleringen er begrunnet ut fra tvingende allmenne hensyn knyttet til offentlig helse eller tjenestemottakernes sikkerhet, og
- d) medlemsstaten har ingen andre måter å innhente slike opplysninger på.»

c) Nr. 4 skal lyde:

«4. For førstegangs tjenesteyting når det gjelder lovregulerte yrker som har sammenheng med offentlig helse eller sikkerhet, og som ikke omfattes av automatisk godkjenning i henhold til avdeling III kapittel II, III eller IIIa, kan vedkommende myndighet i vertsstaten kontrollere yrkeskvalifikasjonene til tjenesteyteren før tjenestene ytes for første gang. En slik forhåndskontroll skal være mulig bare dersom formålet med kontrollen er å unngå alvorlig skade for tjenestemottakerens helse eller sikkerhet på grunn av manglende yrkeskvalifikasjoner fra tjenesteyterens side, og der kontrollen ikke går ut over det som er nødvendig for dette formål.

Senest en måned etter at erklæringen og de vedlagte dokumentene nevnt i nr. 1 og 2 er mottatt, skal vedkommende myndighet underrette tjenesteyteren om sin beslutning om

- a) ikke å kontrollere tjenesteyterens yrkeskvalifikasjoner,
- b) etter å ha kontrollert tjenesteyterens yrkeskvalifikasjoner
 - i) å kreve at tjenesteyteren avlegger en egnethetsprøve, eller
 - ii) å tillate tjenesteyting.

Dersom det oppstår et problem som fører til forsinkelse når beslutningen i henhold til annet ledd skal treffes, skal vedkommende myndighet innen

samme frist underrette tjenesteyteren om årsaken til forsinkelsen. Problemet skal løses innen én måned etter denne underretningen, og beslutningen skal treffes innen to måneder etter at problemet er løst.

Dersom det er en vesentlig forskjell mellom yrkeskvalifikasjonene til tjenesteyteren og den utdanningen som kreves i vertsstaten, og i den utstrekning denne forskjellen er slik at den kan være skadelig for offentlig helse eller sikkerhet og ikke kan utlignes av tjenesteyterens yrkeserfaring eller kunnskapen, ferdighetene og kompetansen som tjenesteyteren har tilegnet seg gjennom yrkeserfaring eller livslang læring, og som er formelt godkjent av et relevant organ, skal vertsstaten som nevnt i annet ledd bokstav b) gi tjenesteyteren mulighet til å vise, særlig ved hjelp av en egnethetsprøve, at vedkommende har tilegnet seg kunnskapen, ferdighetene eller kompetansen som manglet. Vertsstaten skal på dette grunnlaget treffe en beslutning om hvorvidt den tillater tjenesteytingen. I alle tilfeller skal tjenesten kunne ytes innen én måned etter at beslutningen er truffet i samsvar med annet ledd.

Dersom vedkommende myndighet ikke har svart innen fristene fastsatt i annet og tredje ledd, kan tjenesten ytes.

I tilfeller der yrkeskvalifikasjoner er blitt bekreftet i henhold til dette nummer, skal tjenesten kunne ytes under den yrkestittelen som brukes i vertsstaten.»

8) I artikkel 8 skal nr. 1 lyde:

«1. Vedkommende myndigheter i vertsstaten kan i tilfelle av begrunnet tvil be vedkommende myndigheter i etableringsstaten om alle opplysninger om hvorvidt tjenesteyteren er lovlig etablert, om vedkommendes redelige atferd samt om at vedkommende ikke har vært ilagt disiplinære eller strafferettslige sanksjoner av yrkesmessig art. Dersom vedkommende myndigheter i vertsstaten bestemmer seg for å kontrollere tjenesteyterens yrkeskvalifikasjoner, kan de be vedkommende myndigheter i etableringsstaten om opplysninger om tjenesteyterens utdanningsløp i den grad det er nødvendig for å vurdere om det finnes betydelige forskjeller som kan være skadelig for offentlig helse eller sikkerhet. Vedkommende myndigheter i etableringsstaten skal gi disse opplysningene i samsvar med artikkel 56. Når det gjelder yrker som ikke er lovregulert i hjemstaten, kan assistansesentrene nevnt i artikkel 57b også gi disse opplysningene.»

9) I artikkel 11 gjøres følgende endringer:

a) I første ledd gjøres følgende endringer:

i) Innledningen skal lyde:

«Ved anvendelsen av artikkel 13 og artikkel 14 nr. 6 skal yrkeskvalifikasjoner inndeles i følgende nivåer:»

ii) Bokstav c) ii) skal lyde:

«ii) lovregulert utdanning og opplæring, eller når det gjelder lovregulerte yrker, yrkesrettet opplæring med en særlig struktur, med kompetanse ut over det som er fastsatt for nivå b, og som tilsvarer utdanningsnivået fastsatt i punkt i), dersom denne utdanningen gir et sammenlignbart faglig nivå og forbereder utøveren til et sammenlignbart nivå med hensyn til ansvar og funksjoner, forutsatt at diplomene vedlegges en attest fra hjemstaten.»

iii) Bokstav d) og e) skal lyde:

«d) et diplom for en bestått utdanning ut over videregående opplæring av minst tre og høyst fire års varighet, eller av tilsvarende varighet på deltid, som også kan uttrykkes i et tilsvarende antall ECTS-poeng, ved et universitet eller en høyskole eller en annen utdanningsinstitusjon på tilsvarende nivå samt den yrkesrettede opplæringen som eventuelt kreves i tillegg til utdanningen ut over videregående opplæring,

e) et diplom for en bestått utdanning ut over videregående opplæring av minst fire års varighet, eller av tilsvarende varighet på deltid, som også kan uttrykkes i et tilsvarende antall ECTS-poeng, ved et universitet eller en høyskole eller en annen utdanningsinstitusjon på tilsvarende nivå samt den yrkesrettede opplæringen som eventuelt kreves i tillegg til utdanningen ut over videregående opplæring.»

b) Annet ledd oppheves.

10) I artikkel 12 skal første ledd lyde:

«Alle kvalifikasjonsbevis eller sett av kvalifikasjonsbevis utstedt av vedkommende myndighet i en medlemsstat for en bestått utdanning i Unionen, på heltid eller deltid, innenfor eller utenfor formelle programmer, som er godkjent av vedkommende medlemsstat for å være på et tilsvarende nivå og gir samme rett til adgang til eller utøvelse av et yrke eller forbereder til utøvelse av dette yrket, skal sidestilles med et kvalifikasjonsbevis som nevnt i artikkel 11, også det berørte nivået.»

11) Artikkel 13 skal lyde:

«*Artikkel 13*

Vilkår for godkjenning

1. Dersom en vertsstat krever særlige yrkeskvalifikasjoner for adgang til eller utøvelse av et lovregulert yrke, skal vedkommende myndighet i denne medlemsstaten tillate at søkere får adgang til og utøver dette yrket på samme vilkår som gjelder for medlemsstatens borgere, dersom de innehar den kompetanseattest eller det kvalifikasjonsbevis som er nevnt i artikkel 11, og som kreves av en annen medlemsstat for adgang til eller utøvelse av yrket på dennes territorium.

Kompetanseattester eller kvalifikasjonsbevis skal være utstedt av en vedkommende myndighet i en medlemsstat, utpekt i samsvar med denne medlemsstatens lover eller forskrifter.

2. Adgang til og utøvelse av yrket, slik det er beskrevet i nr. 1, skal også gis søkere som har utøvd det berørte yrket på heltid i ett år eller på deltid i et tidsrom av tilsvarende varighet i løpet av de foregående ti årene i en annen medlemsstat som ikke lovregulerer dette yrket, forutsatt at de innehar en eller flere kompetanseattester eller ett eller flere kvalifikasjonsbevis utstedt av en annen medlemsstat som ikke lovregulerer yrket.

Kompetanseattester og kvalifikasjonsbevis skal oppfylle følgende vilkår:

- a) de er utstedt av en vedkommende myndighet i en medlemsstat, utpekt i samsvar med denne medlemsstatens lover eller forskrifter,
- b) de bekrefter at innehaveren er forberedt til å utøve det berørte yrket.

Det ene året med yrkeserfaring som er nevnt i første ledd, kan imidlertid ikke kreves dersom kvalifikasjonsbeviset som søkeren innehar, bekrefter lovregulert utdanning og opplæring.

3. Vertsstaten skal godta nivået som hjemstaten har bekreftet i henhold til artikkel 11, samt hjemstatens attest som bekrefter at lovregulert utdanning og yrkesrettet opplæring med en særlig struktur som nevnt i artikkel 11 bokstav c) ii) tilsvarer nivået som er fastsatt i artikkel 11 bokstav c) i).

4. Som unntak fra nr. 1 og 2 i denne artikkel og fra artikkel 14 kan vedkommende myndighet i vertsstaten nekte adgang til og utøvelse av yrket for innehavere av en kompetanseattest som er klassifisert i henhold til artikkel 11 bokstav a) dersom de nasjonale yrkeskvalifikasjonene som kreves for å utøve yrket på dennes territorium, er klassifisert i henhold til artikkel 11 bokstav e).»

12) I artikkel 14 gjøres følgende endringer:

a) Nr. 1 skal lyde:

«1. Artikkel 13 skal ikke være til hinder for at vertsstaten pålegger søkeren å fullføre en prøveperiode på inntil tre år eller avlegge en egnethetsprøve dersom

- a) utdanningen som søkeren har gjennomgått, omfatter fagområder som er vesentlig forskjellige fra dem som omfattes av det kvalifikasjonsbeviset som kreves i vertsstaten,
- b) det lovregulerte yrket i vertsstaten omfatter en eller flere former for lovregulert yrkesvirksomhet som ikke eksisterer i det tilsvarende yrket i

søkerens hjemstat, og utdanningen som kreves i vertsstaten omfatter fagområder som er vesentlig forskjellige fra dem som omfattes av søkerens kompetanseattest eller kvalifikasjonsbevis.»

b) I nr. 2 skal tredje ledd lyde:

«Dersom Kommisjonen anser at fravikelsen nevnt i annet ledd ikke er hensiktsmessig eller ikke er i samsvar med unionsretten, skal den innen tre måneder etter at den har mottatt alle nødvendige opplysninger, vedta en gjennomføringsrettsakt der den berørte medlemsstaten anmodes om å unnlate å treffe det planlagte tiltaket. I fravær av svar fra Kommisjonen innen nevnte frist kan fravikelsen anvendes.»

c) I nr. 3 skal nye ledd lyde:

«Som unntak fra prinsippet om søkerens rett til å velge, som fastsatt i nr. 2, kan vertsstaten fastsette enten en prøveperiode eller en egnethetsprøve for

- a) en innehaver av yrkeskvalifikasjoner som nevnt i artikkel 11 bokstav a) som søker om godkjenning av yrkeskvalifikasjonene sine der de påkrevde nasjonale yrkeskvalifikasjonene er klassifisert i henhold til artikkel 11 bokstav c), eller
- b) en innehaver av yrkeskvalifikasjoner som nevnt i artikkel 11 bokstav b) som søker om godkjenning av yrkeskvalifikasjonene sine der de påkrevde nasjonale yrkeskvalifikasjonene er klassifisert i henhold til artikkel 11 bokstav d) eller e).

Når det gjelder en innehaver av yrkeskvalifikasjoner som nevnt i artikkel 11 bokstav a) som søker om godkjenning av yrkeskvalifikasjonene sine der de påkrevde nasjonale yrkeskvalifikasjonene er klassifisert i henhold til artikkel 11 bokstav d), kan vertsstaten pålegge både en prøveperiode og en egnethetsprøve.»

d) Nr. 4 og 5 skal lyde:

«4. Ved anvendelsen av nr. 1 og 5 menes med «fagområder som er vesentlig forskjellige», fagområder der kunnskap, ferdigheter og kompetanse som er tilegnet, er avgjørende for utøvelsen av yrket, og der den utdanningen vandrearbeideren har fått, viser betydelige forskjeller når det gjelder innhold i forhold til den utdanning som kreves i vertsstaten.

5. Nr. 1 får anvendelse idet det tas behørig hensyn til forholdsmessighetsprinsippet. Dersom vertsstaten har til hensikt å kreve at søkeren fullfører en prøveperiode eller avlegger en egnethetsprøve, skal den først undersøke om kunnskapen, ferdighetene og kompetansen som søkeren har tilegnet seg gjennom yrkeserfaring eller livslang læring, og som er formelt godkjent av et relevant organ i en medlemsstat eller i en tredjestat, er av en slik art at den helt eller delvis omfatter fagområdene som er vesentlig forskjellige som definert i nr. 4.»

e) Nye numre skal lyde:

«6. Beslutningen om å pålegge en prøveperiode eller en egnethetsprøve skal være behørig begrunnet. Særlig skal søkeren underrettes om følgende:

a) nivået på yrkeskvalifikasjoner som kreves i vertsstaten og nivået på yrkeskvalifikasjoner som søkeren har i samsvar med klassifiseringen angitt i artikkel 11, og

b) de vesentlige forskjellene nevnt i nr. 4 og årsakene til at disse forskjellene ikke kan utlignes av kunnskapen, ferdighetene og kompetansen som søkeren har tilegnet seg gjennom yrkeserfaring eller livslang læring, og som er formelt godkjent av et relevant organ.

7. Medlemsstatene skal sikre at en søker har mulighet til å avlegge egnethetsprøven som er nevnt i nr. 1, senest seks måneder etter den opprinnelige beslutningen om å pålegge søkeren en egnethetsprøve.»

14) Artikkel 20 skal lyde:

«Artikkel 20

Tilpasning av listene over virksomhet i vedlegg IV

Kommisjonen skal gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 57c om tilpasning av listene over virksomhet i vedlegg IV, som er gjenstand for godkjenning av yrkeserfaring i henhold til artikkel 16, med det formål å ajourføre eller klarlegge virksomhet oppført i vedlegg IV særlig med sikte på å angi virkeområdet ytterligere og ta behørig hensyn til den siste utviklingen innenfor virksomhetsbaserte nomenklaturer, forutsatt at dette ikke medfører noen innskrenking av virksomhetens virkeområde i de enkelte kategoriene, og at virksomhet ikke flyttes mellom de eksisterende listene I, II og III i vedlegg IV.»

15) I artikkel 21 gjøres følgende endringer:

a) Nr. 4 skal lyde:

«4. Når det gjelder drift av apoteker som ikke er omfattet av geografiske begrensninger, kan medlemsstatene som et unntak beslutte ikke å gi virkning til kvalifikasjonsbevis nevnt i vedlegg V nr. 5.6.2 for etablering av nye apoteker som er åpne for allmennheten. Ved anvendelsen av dette nummer skal apoteker som har vært åpne i mindre enn tre år, også anses som nye apoteker.

Dette unntaket kan ikke anvendes på farmasøyter med kvalifikasjoner som allerede er godkjent av vedkommende myndigheter i vertsstaten for andre formål, og som faktisk og rettmessig har utøvd yrkesvirksomhet som farmasøyt i minst tre sammenhengende år i denne medlemsstaten.»

b) Nr. 6 skal lyde:

«6. Hver medlemsstat skal for adgang til og utøvelse av yrkesvirksomhet som lege, sykepleier med ansvar for alminnelig sykepleie, tannlege, veterinær, jordmor og farmasøyt kreve at utøveren er i besittelse av et kvalifikasjonsbevis nevnt i henholdsvis nr. 5.1.1, 5.1.2, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 og 5.6.2 i vedlegg V, som bekrefter at vedkommende i løpet av hele sin utdanning har tilegnet seg kunnskapen, ferdighetene og kompetansen som er nevnt i artikkel 24 nr. 3, artikkel 31 nr. 6, artikkel 31 nr. 7, artikkel 34 nr. 3, artikkel 38 nr. 3, artikkel 40 nr. 3 og artikkel 44 nr. 3.

13) Artikkel 15 oppheves.

For å ta hensyn til den allment anerkjente vitenskapelige og tekniske utvikling skal Kommisjonen gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 57c for å ajourføre kunnskapen og ferdighetene nevnt i artikkel 24 nr. 3, artikkel 31 nr. 6, artikkel 34 nr. 3, artikkel 38 nr. 3, artikkel 40 nr. 3, artikkel 44 nr. 3 og artikkel 46 nr. 4 med sikte på å gjenspeile utviklingen i unionsretten som har direkte innvirkning på de berørte yrkesutøvere.

Slike ajourføringer skal ikke medføre en endring av eksisterende prinsipper i yrkeslovgivningen i medlemsstatene når det gjelder utdanning og fysiske personers adgangsvilkår. Slike ajourføringer skal ta hensyn til medlemsstatenes ansvar for organiseringen av utdanningssystemer som fastsatt i artikkel 165 nr. 1 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte (TEUV).»

c) Nr. 7 oppheves,

16) Ny artikkel skal lyde:

«Artikkel 21a

Framgangsmåte for melding

1. Hver medlemsstat skal underrette Kommisjonen om de lover og forskrifter de vedtar med hensyn til utstedelse av kvalifikasjonsbevis for de kvalifikasjonene som er omfattet av dette kapittel.

Når det gjelder kvalifikasjonsbevis nevnt i avsnitt 8, skal melding i samsvar med første ledd også gis til de andre medlemsstatene.

2. Meldingen nevnt i nr. 1 skal omfatte opplysninger om utdanningsprogrammenes varighet og innhold.

3. Meldingen nevnt i nr. 1 skal sendes via IMI.

4. For å ta behørig hensyn til den lovgivningsmessige og administrative utviklingen i medlemsstatene og forutsatt at lover og forskrifter som det meldes om i henhold til nr. 1 i denne artikkel, er i samsvar med vilkårene fastsatt i dette kapittel, skal Kommisjonen gis

myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 57c med det formål å endre nr. 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 og 5.7.1 i vedlegg V om ajourføring av titlene som medlemsstatene har vedtatt som kvalifikasjonsbevis, og dersom det er relevant, organet som utsteder kvalifikasjonsbeviset, attesten som følger med beviset, og den tilsvarende yrkestittelen.

5. Dersom lovene og forskriftene som det er gitt underretning om i henhold til nr. 1, ikke er i samsvar med vilkårene fastsatt i dette kapittel, skal Kommisjonen vedta en gjennomføringsrettsakt med sikte på å avslå en anmodning om endring av nr. 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 eller 5.7.1 i vedlegg V.»

17) I artikkel 22 gjøres følgende endringer:

a) I første ledd skal bokstav b) lyde:

«b) skal medlemsstatene etter hver enkelt medlemsstats særskilte framgangsmåte ved å oppmuntre til løpende faglig utvikling sikre at yrkesutøvere med yrkeskvalifikasjoner som er omfattet av kapittel III i denne avdeling, er i stand til å ajourføre kunnskapen, ferdighetene og kompetansen for å opprettholde en sikker og effektiv yrkesutøvelse og holde tritt med den faglige utviklingen.»

b) Nytt ledd skal lyde:

«Medlemsstatene skal innen 18. januar 2016 underrette Kommisjonen om tiltakene de treffer i henhold til første ledd bokstav b).»

18) I artikkel 24 skal nr. 2 lyde:

«2. Den medisinske grunnutdanningen skal omfatte i alt minst fem års studier, som også kan uttrykkes i et tilsvarende antall ECTS-poeng, og skal bestå av minst 5 500 timers teoretisk og praktisk utdanning ved et universitet eller under tilsyn av et universitet.

For yrkesutøvere som påbegynte sine studier før 1. januar 1972, kan utdanningen nevnt i første ledd omfatte seks måneders praktisk heltidsutdanning på universitetsnivå under tilsyn av vedkommende myndigheter.»

«For å ta hensyn til endringer i nasjonal lovgivning og med sikte på å ajourføre dette direktiv skal Kommisjonen gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 57c om tilføyelse i vedlegg V nr. 5.1.3 av ny spesialistkompetanse for leger som er felles for minst to femdelere av medlemsstatene.»

19) I artikkel 25 gjøres følgende endringer:

a) Nr. 1 skal lyde:

«1. Adgang til spesialistlegeutdanningen forutsetter fullføring og godkjenning av medisinsk grunnutdanning som nevnt i artikkel 24 nr. 2, der praktikanten har tilegnet seg relevante grunnleggende medisinske kunnskaper.»

b) Nytt nummer skal lyde:

«3a. Medlemsstatene kan i nasjonal lovgivning fastsette delvis fritak fra deler av spesialistlegeutdanningen oppført i vedlegg V nr. 5.1.3 som får anvendelse i enkelttilfeller, forutsatt at disse delene av utdanningen allerede er gjennomført i løpet av en annet spesialistutdanning oppført i vedlegg V nr. 5.1.3 som yrkesutøveren allerede har fått yrkeskvalifikasjon for i en medlemsstat. Medlemsstatene skal sikre at unntakene som gis, ikke utgjør mer enn halvparten av den berørte spesialistlegeutdanningens minste varighet.

Hver medlemsstat skal underrette Kommisjonen og de andre medlemsstatene om den berørte nasjonale lovgivningen for et slikt delvis fritak.»

c) Nr. 5 skal lyde:

«5. Kommisjonen skal gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 57c om tilpasning til den vitenskapelige og tekniske utvikling av minstekravene til utdanningens varighet som nevnt i vedlegg V nr. 5.1.3.»

20) I artikkel 26 skal annet ledd lyde:

21) I artikkel 27 skal nytt nummer lyde:

«2a. Medlemsstatene skal godkjenne kvalifikasjonsbeviset for leger med spesialistutdanning som er utstedt i Italia og oppført i vedlegg V nr. 5.1.2 og 5.1.3, for leger som påbegynte sin spesialistutdanning etter 31. desember 1983 og før 1. januar 1991, selv om denne utdanningen ikke oppfyller minstekravene til utdanning fastsatt i artikkel 25, dersom kvalifikasjonsbeviset er vedlagt en attest utstedt av vedkommende italienske myndigheter som bekrefter at de faktisk og rettmessig har utøvd virksomheten som lege med spesialistutdanning på samme berørte spesialistområde i Italia i minst sju sammenhengende år i løpet av de siste ti årene før attesten ble utstedt.»

22) I artikkel 28 skal nr. 1 lyde:

«1. Adgang til særskilt utdanning i allmenntidrett forutsetter fullføring og godkjenning av medisinsk grunnutdanning som nevnt i artikkel 24 nr. 2, der praktikanten har tilegnet seg relevante grunnleggende medisinske kunnskaper.»

23) I artikkel 31 gjøres følgende endringer:

a) Nr. 1 skal lyde:

«1. Adgang til utdanning for sykepleiere med ansvar for alminnelig sykepleie forutsetter

a) fullført allmenntidrett på tolv år, bekreftet ved et diplom, en attest eller et annet kvalifikasjonsbevis utstedt av vedkommende myndigheter eller organer i en medlemsstat, eller en attest som bekrefter bestått eksamen på tilsvarende nivå og gir adgang til universiteter eller høyskoler på et nivå som er godkjent som tilsvarende, eller

- b) fullført allmennutdanning på minst ti år, bekreftet ved et diplom, en attest eller et annet kvalifikasjonsbevis utstedt av vedkommende myndigheter eller organer i en medlemsstat, eller en attest som bekrefter bestått eksamen på tilsvarende nivå og gir adgang til yrkesskoler eller yrkesrettet opplæring for sykepleiere.»

gis av lærere i sykepleiefag og av andre kvalifiserte personer, ved universiteter eller høyskoler på et nivå som er godkjent som tilsvarende, eller ved yrkesskoler eller gjennom yrkesrettet opplæring for sykepleiere.»

- b) I nr. 2 skal annet og tredje ledd lyde:

«Kommisjonen skal gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 57c om endringer av listen angitt i vedlegg V nr. 5.2.1 med sikte på å tilpasse den til den vitenskapelige og tekniske utvikling.

Endringene nevnt i annet ledd skal ikke medføre en endring av eksisterende prinsipper i yrkeslovgivningen i medlemsstatene når det gjelder utdanning og fysiske personers adgangsvilkår. Slike endringer skal ta hensyn til medlemsstatenes ansvar for organiseringen av utdanningssystemer som fastsatt i artikkel 165 nr. 1 i TEUV.»

- c) I nr. 3 skal første ledd lyde:

Utdanning av sykepleiere med ansvar for alminnelig sykepleie skal omfatte i alt minst tre års studier, som også kan uttrykkes i et tilsvarende antall ECTS-poeng, og skal bestå av minst 4 600 timers teoretisk og klinisk utdanning, hvorav den teoretiske utdanningen utgjør minst en tredel og den kliniske utdanningen minst halvparten av utdanningens samlede minste varighet. Medlemsstatene kan gi delvis unntak for yrkesutøvere som har gjennomgått en del av denne utdanningen i forbindelse med andre utdanninger på minst tilsvarende nivå.»

- d) Nr. 4 skal lyde:

«4. Teoretisk utdanning er den delen av sykepleierutdanningen der sykepleierstudentene får den faglige kunnskapen, ferdighetene og kompetansen som kreves i henhold til nr. 6 og 7. Utdanningen skal

- e) I nr. 5 skal første ledd lyde:

«5. Klinisk utdanning er den delen av sykepleierutdanningen der sykepleierstudentene, som en del av et lag og i direkte kontakt med friske eller syke enkeltpersoner og/eller grupper, lærer å organisere, yte og vurdere den nødvendige samlede sykepleien på grunnlag av kunnskapen, ferdighetene og kompetansen de har tilegnet seg. Sykepleierstudenten skal ikke bare lære å arbeide i lag, men også lære hvordan et lag ledes og hvordan alminnelig sykepleie organiseres, herunder helseundervisning for enkeltpersoner og små grupper, innenfor helseinstitusjoner eller i samfunnet.»

- f) Nr. 6 skal lyde:

«6. Utdanning av sykepleiere med ansvar for alminnelig sykepleie skal være en garanti for at vedkommende yrkesutøver har tilegnet seg følgende kunnskaper og ferdigheter:

- a) omfattende kunnskaper om vitenskapene som alminnelig sykepleie er basert på, herunder tilstrekkelig forståelse av friske og syke menneskers anatomi, funksjoner og atferd samt av forbindelsene mellom menneskets helsetilstand og dets fysiske og sosiale omgivelser,

- b) kunnskaper om yrkets art og etikk og om de allmenne prinsippene for helse og sykepleie,

- c) tilstrekkelig klinisk erfaring der slik erfaring, som bør velges ut fra sin verdi i utdanningen, bør tilegnes under tilsyn av kvalifisert sykepleiepersonell og på steder der antallet kvalifiserte personer og utstyr er egnet for pasientpleie,

- d) evne til å delta i den praktiske utdanningen av helsepersonell og erfaring i å samarbeide med slikt personell,
- e) erfaring i å samarbeide med annet helsepersonell.»
- g) Nytt nummer skal lyde:

«7. Kvalifikasjoner som sykepleier med ansvar for alminnelig sykepleie skal være en garanti for at vedkommende yrkesutøver kan anvende minst følgende kompetanse uavhengig av om utdanningen ble gjennomført ved et universitet, en høyskole på et nivå som er godkjent som tilsvarende, eller ved en yrkesskole eller gjennom yrkesrettet opplæring for sykepleiere:

- a) kompetanse til selvstendig å avgjøre hvilken sykepleie som kreves, ved hjelp av gjeldende teoretiske og kliniske kunnskaper og til å planlegge, organisere og gjennomføre sykepleie ved behandling av pasienter på grunnlag av de kunnskapene og ferdighetene som er tilegnet i samsvar med nr. 6 bokstav a), b) og c) med sikte på å forbedre utøvelsen av yrket,
- b) kompetanse til å samarbeide effektivt med andre aktører i helsesektoren, herunder delta i den praktiske utdanningen av helsepersonell på grunnlag av de kunnskapene og ferdighetene som er tilegnet i samsvar med nr. 6 bokstav d) og e),
- c) kompetanse til å hjelpe enkeltpersoner, familier og grupper på vei mot en sunn livsstil og egenomsorg på grunnlag av de kunnskapene og ferdighetene som er tilegnet i samsvar med nr. 6 bokstav a) og b),
- d) kompetanse til selvstendig å igangsette livreddende akuttiltak og gjennomføre tiltak i krise- og katastrofesituasjoner,
- e) kompetanse til selvstendig å gi råd, veiledning og hjelp til personer som trenger omsorg, og deres nærmeste,
- f) kompetanse til selvstendig å sikre kvaliteten på sykepleien og vurdere den,
- g) kompetanse til å kommunisere utfyllende og fagmessig og samarbeide med andre yrkesutøvere i helsesektoren,

- h) kompetanse til å analysere kvaliteten på sykepleien for å forbedre utøvelsen av yrket som sykepleier med ansvar for alminnelig sykepleie.»

24) I artikkel 33 gjøres følgende endringer:

a) Nr. 2 oppheves,

b) Nr. 3 skal lyde:

«3. Medlemsstatene skal godkjenne kvalifikasjonsbevis for sykepleiere som

- a) er utstedt i Polen til sykepleiere som fullførte utdanningen før 1. mai 2004 uten å oppfylle minstekravene til utdanning fastsatt i artikkel 31, og som
- b) er bekreftet av et diplom på bachelornivå som er oppnådd på grunnlag av et særlig etterutdanningsprogram i henhold til
 - i) artikkel 11 i polsk lov av 20. april 2004 om endring av loven om yrkene sykepleier og jordmor og om visse andre rettsakter (republikken Polens offisielle kunngjøringsblad av 2004 nr. 92, pos. 885 og av 2007 nr. 176, pos. 1237) og helseministerens forordning av 11. mai 2004 om nærmere vilkår for utdanning av sykepleiere og jordmødre som innehar et eksamensbevis fra videregående skole (avsluttende eksamen – «matura») og har bestått eksamen ved medisinsk gymnas eller medisinsk fagskole som underviser i sykepleier- og jordmoryrket (republikken Polens offisielle kunngjøringsblad av 2004 nr. 110, pos. 1170 og av 2010 nr. 65, pos. 420), eller
 - ii) artikkel 52.3 nr. 2 i polsk lov av 15. juli 2011 om yrkene sykepleier og jordmor (republikken Polens offisielle kunngjøringsblad av 2011 nr. 174, pos. 1039) og helseministerens forordning av 14. juni 2012 om nærmere vilkår for høyere utdanning av sykepleiere og jordmødre som innehar et eksamensbevis fra videregående skole (avsluttende eksamen – «matura») og har bestått eksamen ved en medisinsk videregående skole eller medisinsk fagskole for høyere utdanning som underviser i sykepleier- og jordmoryrket (republikken Polens offisielle kunngjøringsblad av 2012, pos. 770),

med det formål å kontrollere at vedkommende har et kunnskaps- og kompetansenivå som er sammenlignbart med nivået for sykepleiere med de kvalifikasjonene som er oppført for Polen i vedlegg V nr. 5.2.2.»

25) Artikkel 33a skal lyde:

«Når det gjelder rumenske kvalifikasjonsbevis for sykepleiere med ansvar for alminnelig sykepleie, får bare følgende bestemmelser om ervervede rettigheter anvendelse:

Når det gjelder borgere i medlemsstater som har kvalifikasjoner som sykepleier med ansvar for alminnelig sykepleie i Romania og ikke oppfyller de minstekravene til utdanning som er fastsatt i artikkel 31, skal medlemsstatene godkjenne følgende kvalifikasjonsbevis for sykepleiere med ansvar for alminnelig sykepleie som tilstrekkelig bevis dersom de er vedlagt en attest som bekrefter at vedkommende borgere i medlemsstater faktisk og rettmessig har utøvd virksomhet som sykepleiere med ansvar for alminnelig sykepleie i Romania, herunder fullt ansvar for planlegging, organisering og administrasjon av pasientpleie, i et tidsrom på minst tre sammenhengende år i løpet av de siste fem årene før attestens utstedelsesdato:

- a) «Certificat de competențe profesionale de asistent medical generalist» med utdanning etter videregående utdanning fra en «școală postliceală», som bekrefter at utdanningen ble påbegynt før 1. januar 2007,
- b) «Diplomă de absolvire de asistent medical generalist» med kortvarig høyere utdanning, som bekrefter at utdanningen ble påbegynt før 1. oktober 2003,
- c) «Diplomă de licență de asistent medical generalist» med langvarig høyere utdanning, som bekrefter at utdanningen ble påbegynt før 1. oktober 2003.»

26) I artikkel 34 skal nr. 2 lyde:

«2. Grunnutdanning for tannleger skal omfatte i alt minst fem års studier, som også kan uttrykkes i et tilsvarende antall ECTS-poeng, og skal bestå av minst 5 000 timers teoretisk og praktisk heltidsutdanning som omfatter minst

studieprogrammet som er beskrevet i vedlegg V nr. 5.3.1, ved et universitet, ved en høyskole som er godkjent for å være på tilsvarende nivå, eller under tilsyn av et universitet.

Kommisjonen skal gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 57c om endringer av listen angitt i vedlegg V nr. 5.3.1 med sikte på å tilpasse den til den vitenskapelige og tekniske utvikling.

Endringene nevnt i annet ledd skal ikke medføre en endring av eksisterende prinsipper i yrkeslovgivningen i medlemsstatene når det gjelder utdanning og fysiske personers adgangsvilkår. Slike endringer skal ta hensyn til medlemsstatenes ansvar for organiseringen av utdanningssystemer som fastsatt i artikkel 165 nr. 1 i TEUV.»

27) I artikkel 35 gjøres følgende endringer:

a) Nr. 1 skal lyde:

«1. Adgang til spesialistutdanning for tannleger forutsetter fullføring og godkjenning av grunnutdanning for tannleger som nevnt i artikkel 34, eller at vedkommende innehar de dokumentene som er nevnt i artikkel 23 og 37.»

b) I nr. 2 gjøres følgende endringer:

i) Annet ledd skal lyde:

«Spesialistutdanning for tannleger skal ha en varighet på minst tre år på heltid under tilsyn av vedkommende myndigheter eller organer. Den skal innebære at kandidaten under spesialistutdanning personlig deltar i den berørte institusjonens virksomhet og ansvarsområder.»

ii) Tredje ledd oppheves.

c) Nye numre skal lyde:

«4. Kommisjonen skal gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 57c om tilpasning til den vitenskapelige og tekniske utvikling av minstekravene til utdanningens varighet som nevnt i nr. 2.

5. For å ta hensyn til endringer i nasjonal lovgivning og med sikte på å ajourføre dette direktiv skal Kommisjonen gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 57c om tilføyelse i vedlegg V nr. 5.3.3 av ny spesialistkompetanse for tannleger som er felles for minst to femdelere av medlemsstatene.»

28) I artikkel 37 skal nye numre lyde:

«3. Når det gjelder kvalifikasjonsbevis for tannleger, skal medlemsstatene godkjenne slike bevis i henhold til artikkel 21 i tilfeller der søkerne påbegynte utdanningen innen 18. januar 2016.

4. Hver medlemsstat skal godkjenne kvalifikasjonsbevis for leger som er utstedt i Spania til yrkesutøvere som påbegynte sin medisinske universitetsutdanning mellom 1. januar 1986 og 31. desember 1997, og som er vedlagt en attest utstedt av vedkommende spanske myndigheter.

Attesten skal bekrefte at følgende vilkår er oppfylt:

a) vedkommende yrkesutøver har fullført og bestått minst tre års studier som vedkommende spanske myndigheter bekrefter at tilsvarer utdanningen nevnt i artikkel 34,

b) vedkommende yrkesutøver har faktisk, rettmessig og som hovedbeskjeftigelse utøvd virksomheten nevnt i artikkel 36 i Spania i minst tre sammenhengende år i løpet av de siste fem årene før attesten ble utstedt,

c) vedkommende yrkesutøver har tillatelse til å utøve, eller faktisk, rettmessig og som hovedbeskjeftigelse utøver, den virksomhet som er nevnt i artikkel 36, på samme vilkår som innehavere av de kvalifikasjonsbevis som er oppført for Spania i vedlegg V nr. 5.3.2.»

29) I artikkel 38 gjøres følgende endringer:

a) Nr. 1 skal lyde:

«1. Veterinærutdanningen skal omfatte til sammen minst fem års teoretiske og praktiske studier på heltid, som også kan uttrykkes i et tilsvarende antall ECTS-poeng, ved et universitet eller en høyskole som er godkjent for å være på tilsvarende nivå, eller under tilsyn av et universitet, og som omfatter minst det studieprogrammet som er beskrevet i vedlegg V nr. 5.4.1.

Kommisjonen skal gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 57c om endringer av listen angitt i vedlegg V nr. 5.4.1 med sikte på å tilpasse den til den vitenskapelige og tekniske utvikling.

Endringene nevnt i annet ledd skal ikke medføre en endring av eksisterende prinsipper i yrkeslovgivningen i medlemsstatene når det gjelder utdanning og fysiske personers adgangsvilkår. Slike endringer skal ta hensyn til medlemsstatenes ansvar for organiseringen av utdanningssystemer som fastsatt i artikkel 165 nr. 1 i TEUV.»

b) Nr. 3 skal lyde:

«3. Veterinærutdanningen skal være en garanti for at vedkommende yrkesutøver har tilegnet seg følgende kunnskaper og ferdigheter:

a) tilstrekkelig kunnskap om vitenskapene som virksomheten som veterinær bygger på, og om unionsretten som gjelder for denne virksomheten,

b) tilstrekkelig kunnskap om dyrs anatomi, funksjoner, atferd og psykologiske behov samt nødvendige ferdigheter og kompetanse innen dyrehold, fôring, velferd, forplantning og hygiene generelt,

c) nødvendige kliniske, epidemiologiske og analytiske ferdigheter og kompetanse innen forebygging, diagnostisering og behandling av sykdommer hos dyr, herunder anestesi, aseptisk kirurgi og smertefri død, enten det gjelder enkelt dyr eller grupper av dyr, herunder spesialkunnskap om sykdommer som kan overføres til mennesker,

d) tilstrekkelig kunnskap, ferdigheter og kompetanse innen forebyggende medisin, herunder kompetanse på forespørslor og sertifisering,

e) tilstrekkelig kunnskap om hygiene og teknologi involvert i produksjon og framstilling av samt handel med fôrvarer eller næringsmidler av animalsk opprinnelse beregnet på konsum, herunder nødvendige ferdigheter og kompetanse for å forstå og beskrive god praksis på dette området,

f) kunnskap, ferdigheter og kompetanse som er nødvendig for ansvarlig og fornuftig bruk av veterinærpreparater for å behandle dyr og sikre trygghet i næringsmiddelkjeden og miljøvern.»

30) I artikkel 40 gjøres følgende endringer:

a) I nr. 1 skal tredje og fjerde ledd lyde:

«Kommisjonen skal gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 57c om endringer av listen angitt i vedlegg V nr. 5.5.1 med sikte på å tilpasse den til den vitenskapelige og tekniske utvikling.

Endringene nevnt i tredje ledd skal ikke medføre en endring av eksisterende prinsipper i yrkeslovgivningen i medlemsstatene når det gjelder utdanning og fysiske

personers adgangsvilkår. Slike endringer skal ta hensyn til medlemsstatenes ansvar for organiseringen av utdanningssystemer som fastsatt i artikkel 165 nr. 1 i TEUV.»

b) Nr. 2 skal lyde:

«2. Adgang til jordmorutdanningen skal være betinget av ett av følgende vilkår:

a) fullføring av minst tolv års allmenn skoleutdanning eller besittelse av bevis for bestått eksamen på tilsvarende nivå som gir adgang til jordmorskole for utdanningsvei I, eller

b) besittelse av et kvalifikasjonsbevis for sykepleiere med ansvar for alminnelig sykepleie som nevnt i vedlegg V nr. 5.2.2 for utdanningsvei II.»

c) Nr. 3 skal lyde:

«3. Jordmorutdanningen skal være en garanti for at vedkommende yrkesutøver har tilegnet seg følgende kunnskaper og ferdigheter:

a) inngående kunnskap om vitenskapene som jordmorvirksomheten bygger på, særlig jordmor-kunnskap, obstettrikk og gynekologi,

b) tilstrekkelig kunnskap om yrkets etikk og lovgivningen som er relevant for utøvelsen av yrket,

c) tilstrekkelig allmennmedisinsk kunnskap (biologiske funksjoner, anatomi og fysiologi) og kunnskap om farmakologi innenfor obstettrikk og nyfødte samt kunnskap om sammenhengen mellom menneskets helse og dets fysiske og sosiale miljø og dets adferd,

d) tilstrekkelig klinisk erfaring opparbeidet ved godkjente institusjoner som setter jordmoren i stand til selvstendig og på eget ansvar i den grad det er nødvendig og med unntak av i patologiske situasjoner, å sørge for pleie av gravide, forestå fødsler og håndtere følgene av disse i godkjente institusjoner, overvåke veer og fødsel og sørge for pleie etter fødselen og gjenoppliving av nyfødte i påvente av lege,

e) tilstrekkelig innsikt i utdanning av helsepersonell og erfaring i å samarbeide med slikt personell.»

b) Nr. 3 oppheves,

31) I artikkel 41 skal nr. 1 lyde:

«1. Kvalifikasjonsbevis for jordmødre, som nevnt i vedlegg V nr. 5.5.2, skal godkjennes automatisk i henhold til artikkel 21 dersom de oppfyller ett av følgende kriterier:

- a) heltids jordmorutdanning i minst tre år, som også kan uttrykkes i et tilsvarende antall ECTS-poeng, som består av minst 4 600 timers teoretisk og praktisk utdanning, hvorav klinisk utdanning utgjør minst en tredel av utdanningens samlede minste varighet,
- b) heltids jordmorutdanning i minst to år, som også kan uttrykkes i et tilsvarende antall ECTS-poeng, som består av minst 3 600 timer og forutsetter besittelse av et kvalifikasjonsbevis for sykepleiere med ansvar for alminnelig sykepleie som nevnt i vedlegg V nr. 5.2.2,
- c) heltids jordmorutdanning i minst 18 måneder, som også kan uttrykkes i et tilsvarende antall ECTS-poeng, som består av minst 3 000 timer og forutsetter besittelse av et kvalifikasjonsbevis for sykepleiere med ansvar for alminnelig sykepleie som nevnt i vedlegg V nr. 5.2.2, og som er etterfulgt av ett års yrkespraksis som det er utstedt en attest for i samsvar med nr. 2.»

32) I artikkel 43 gjøres følgende endringer:

a) Nytt nummer skal lyde:

«1a. Når det gjelder kvalifikasjonsbevis for jordmødre, skal medlemsstatene automatisk godkjenne disse kvalifikasjonene dersom søkeren påbegynte utdanningen før 18. januar 2016 og adgangskravet for denne utdanningen var ti års allmennutdanning eller et tilsvarende nivå for utdanningsvei I, eller fullførte utdanning som sykepleier med ansvar for alminnelig sykepleie, bekreftet ved kvalifikasjonsbevis som nevnt i vedlegg V nr. 5.2.2, før vedkommende påbegynte utdanning som jordmor for utdanningsvei II.»

c) Nr. 4 skal lyde:

«4. Medlemsstatene skal godkjenne kvalifikasjonsbevis for jordmødre som

- a) er utstedt i Polen til jordmødre som fullførte utdanningen før 1. mai 2004 uten å oppfylle minstekravene til utdanning fastsatt i artikkel 40, og
- b) er bekreftet av et diplom på bachelornivå som er oppnådd på grunnlag av et særlig etterutdanningsprogram i henhold til
 - i) artikkel 11 i polsk lov av 20. april 2004 om endring av loven om yrkene sykepleier og jordmor og om visse andre rettsakter (republikken Polens offisielle kunngjøringsblad av 2004 nr. 92, pos. 885 og av 2007 nr. 176, pos. 1237) og helseministerens forordning av 11. mai 2004 om nærmere vilkår for utdanning av sykepleiere og jordmødre som innehar et eksamensbevis fra videregående skole (avsluttende eksamen – «matura») og har bestått eksamen ved et medisinsk gymnas eller medisinsk fagskole som underviser i sykepleier- og jordmoryrket (republikken Polens offisielle kunngjøringsblad av 2004 nr. 110, pos. 1170 og av 2010 nr. 65, pos. 420), eller

- ii) artikkel 53.3 nr. 3 i polsk lov av 15. juli 2011 om yrkene sykepleier og jordmor (republikken Polens offisielle kunngjøringsblad av 2011 nr. 174, pos. 1039) og helseministerens forordning av 14. juni 2012 om nærmere vilkår for høyere utdanning av sykepleiere og jordmødre som innehar et eksamensbevis fra videregående skole (avsluttende eksamen – «matura») og har bestått eksamen ved en medisinsk videregående skole eller medisinsk fagskole for høyere utdanning som underviser i sykepleier- og jordmoryrket (republikken Polens offisielle kunngjøringsblad av 2012, pos. 770),

med det formål å kontrollere at vedkommende har et kunnskaps- og kompetansenivå som er sammenlignbart med nivået for jordmødre med de kvalifikasjonene som er oppført for Polen i vedlegg V nr. 5.5.2.»

33) I artikkel 44 skal nr. 2 lyde:

«2. Kvalifikasjonsbevis som farmasøyt skal bekrefte minst fem års utdanning, som også kan uttrykkes i et tilsvarende antall ECTS-poeng, som omfatter

- a) fire års teoretisk og praktisk heltidsutdanning ved et universitet eller en høyskole som er godkjent for å være på tilsvarende nivå, eller under tilsyn av et universitet,
- b) i løpet av eller etter den teoretiske og praktiske utdanningen, seks måneders praksisperiode i et apotek som er åpent for allmennheten, eller ved et sykehus under tilsyn av sykehusets farmasøytiske avdeling.

Utdanningsforløpet nevnt i dette ledd skal omfatte minst det studieprogrammet som er beskrevet i vedlegg V nr. 5.6.1. Kommisjonen skal gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 57c om endringer av listen angitt i vedlegg V nr. 5.6.1 med sikte på å tilpasse den til den vitenskapelige og tekniske utvikling, herunder utviklingen innen farmakologisk praksis.

Endringene nevnt i annet ledd skal ikke medføre en endring av eksisterende prinsipper i yrkeslovgivningen i medlemsstatene når det gjelder utdanning og fysiske personers adgangsvilkår. Slike endringer skal ta hensyn til medlemsstatenes ansvar for organiseringen av utdanningssystemer som fastsatt i artikkel 165 nr. 1 i TEUV.»

34) I artikkel 45 skal nr. 2 lyde:

«2. Medlemsstatene skal sikre at innehavere av kvalifikasjonsbevis i farmasi på universitetsnivå eller et nivå som er godkjent som tilsvarende, og som oppfyller

kravene i artikkel 44, skal kunne få adgang til og utøve minst følgende virksomhet, med forbehold for eventuelle krav om ytterligere yrkeserfaring:

- a) galenisk framstilling av legemidler,
- b) framstilling og kontroll av legemidler,
- c) kontroll av legemidler i dertil egnet laboratorium,
- d) lagring, oppbevaring og distribusjon av legemidler i engrosleddet,
- e) forsyning, tillaging, kontroll, lagring, distribusjon og utlevering av trygge og virkningsfulle legemidler i apoteker som er åpne for allmennheten,
- f) tillaging, kontroll, lagring og utlevering av trygge og virkningsfulle legemidler av påkrevd kvalitet på sykehus,
- g) informasjon og rådgivning om legemidler, herunder om riktig bruk,
- h) innberetning av bivirkninger av legemidler til vedkommende myndigheter,
- i) individuell oppfølging av pasienter som har ansvar for sin egen medisinerer,
- j) bidrag til lokale eller nasjonale folkehelsekampanjer.»

35) Artikkel 46 skal lyde:

«Artikkel 46

Arkitektutdanning

1. Arkitektutdanningen skal omfatte
 - a) i alt minst fem års studier på heltid ved et universitet eller en tilsvarende undervisningsinstitusjon som er avsluttet med bestått eksamen på universitetsnivå, eller

b) minst fire års studier på heltid ved et universitet eller en tilsvarende undervisningsinstitusjon som er avsluttet med bestått eksamen på universitetsnivå og vedlagt en attest som bekrefter fullført to års praksisperiode i samsvar med nr. 4.

2. Arkitektur skal utgjøre hoveddelen av utdanningen nevnt i nr. 1. Utdanningen skal i like stor grad omfatte teoretiske og praktiske sider ved arkitekturutdanningen og være en garanti for at kandidaten minst tilegner seg følgende kunnskap, ferdigheter og kompetanse:

a) evne til å utforme arkitektoniske prosjekter som oppfyller både estetiske og tekniske krav,

b) tilstrekkelig kunnskap om arkitekturens historie og teorier samt beslektede kunstarter, teknologier og humanistiske fag,

c) kunnskap om kunstens innflytelse på kvaliteten av arkitektonisk utforming,

d) tilstrekkelig kunnskap om byutforming og -planlegging samt den teknikk som inngår i planleggingsprosessen,

e) forståelse av forholdet mellom mennesker og bygninger og mellom bygninger og deres omgivelser, og av nødvendigheten av å tilpasse bygninger og rommet mellom dem til menneskets behov og målestokk,

f) forståelse av arkitekturkyrket og av arkitektens rolle i samfunnet, særlig ved utarbeidelsen av prosjekter som tar hensyn til samfunnsforhold,

g) forståelse av undersøkelses- og prosjekteringsmetoder for byggeprosjekter,

h) forståelse av dimensjonering og anleggs- og ingeniørmessige problemstillinger i forbindelse med bygningskonstruksjon,

i) tilstrekkelig kunnskap om fysiske problemer og teknologi og om bygningers funksjon, for å kunne utstyre dem slik at de blir behagelige å oppholde seg i og gir beskyttelse mot utendørs klima, innenfor rammen av en bærekraftig utvikling,

j) nødvendig teknisk kompetanse til å dekke behovene brukerne av bygningen har, innenfor rammene som settes av kostnadsfaktorer og byggeforskrifter,

k) tilstrekkelig kunnskap om industrigrener, organisasjoner, forskrifter og framgangsmåter som inngår i å omsette byggeplaner til bygninger og integrere enkeltplaner i en større plansammenheng.

3. Antall studieår nevnt i nr. 1 og 2 kan også uttrykkes i et tilsvarende antall ECTS-poeng.

4. Praksisperioden nevnt i nr. 1 bokstav b) skal gjennomføres først når de første tre årene av utdanningen er fullført. Minst ett år av praksisperioden skal bygge på kunnskap, ferdigheter og kompetanse som praktikanten har tilegnet seg i løpet av utdanningen nevnt i nr. 2. For dette formål skal praksisperioden gjennomføres under tilsyn av en person eller et organ som er godkjent av vedkommende myndighet i hjemstaten. Denne praksisperioden under tilsyn kan gjennomføres i en hvilken som helst stat. Praksisperioden skal vurderes av vedkommende myndighet i hjemstaten.»

36) Artikkel 47 skal lyde:

«Artikkel 47

Unntak fra vilkårene for utdanning av arkitekter

Som unntak fra artikkel 46 skal følgende også godkjennes som oppfyllelse av kravene i artikkel 21: utdanning som en del av ordninger for bedring av sosial status eller universitetsstudier på deltid som oppfyller kravene angitt i artikkel 46 nr. 2, bekreftet ved en

eksamen i arkitektur består av en yrkesutøver som har arbeidet på arkitektområdet i minst sju år under tilsyn av en arkitekt eller et arkitektkontor. Denne eksamenen skal være på universitetsnivå og tilsvare den avsluttende eksamenen nevnt i artikkel 46 nr. 1 bokstav b).»

37) I artikkel 49 gjøres følgende endringer:

a) Nytt nummer skal lyde:

«1a. Nr. 1 får også anvendelse på kvalifikasjonsbevis for arkitekter oppført i vedlegg V, der utdanningen er påbegynt før 18. januar 2016.»

b) Nytt nummer skal lyde:

«3. Hver medlemsstat skal gi følgende bevis samme virkning på sine territorier som de kvalifikasjonsbevis for arkitekter som medlemsstatene selv utsteder, når det gjelder adgang til og utøvelse av yrkesvirksomhet som arkitekt: bevis for å ha bestått den treårige utdanningen fra «Fachhochschulen» i Forbundsrepublikken Tyskland som forelå 5. august 1985 og ble påbegynt senest 17. januar 2014, som oppfyller kravene nevnt i artikkel 46 nr. 2, og som gir adgang til virksomheten nevnt i artikkel 48 i nevnte medlemsstat under yrkestittelen «arkitekt», dersom utdanningen etterfølges av fire års yrkeserfaring i Forbundsrepublikken Tyskland og bekreftes ved en attest utstedt av vedkommende myndighet der arkitekten som ønsker å dra nytte av bestemmelsene i dette direktiv, er registrert.»

38) I avdeling III skal nytt kapittel lyde:

«KAPITTEL IIIA

Automatisk godkjenning på grunnlag av felles opplæringsprinsipper

Artikkel 49a

Felles opplæringsramme

1. I denne artikkel menes med «felles opplæringsramme» felles minstekrav til kunnskap, ferdigheter og kompetanse som er nødvendig for å utøve et bestemt

yrke. En felles ramme skal ikke erstatte det nasjonale utdanningsprogrammet med mindre medlemsstaten treffer en annen beslutning i henhold til nasjonal lovgivning. Når det gjelder adgang til og utøvelse av et yrke i en medlemsstat som lovregulerer dette yrket, skal en medlemsstat gi kvalifikasjonsbevis som er oppnådd på grunnlag av en slik ramme, samme virkning på sitt territorium som det kvalifikasjonsbeviset den selv utsteder, forutsatt at denne rammen oppfyller vilkårene fastsatt i nr. 2.

2. En felles opplæringsramme skal oppfylle følgende krav:

- a) den felles opplæringsrammen gjør det mulig for flere yrkesutøvere å bevege seg på tvers av medlemsstatene,
- b) yrket som er omfattet av den felles opplæringsrammen, eller utdanningen og opplæringen som gir adgang til yrket, er lovregulert i minst en tredel av medlemsstatene,
- c) det felles settet av kunnskap, ferdigheter og kompetanse kombinerer kunnskapen, ferdighetene og kompetansen som kreves i utdannings- og opplærings-systemene som anvendes i minst en tredel av medlemsstatene. Det har ingen betydning om kunnskapen, ferdighetene og kompetansen er tilegnet som en del av en allmenn utdanning ved et universitet eller en høyskole eller som en del av en yrkesrettet opplæring,
- d) den felles opplæringsrammen skal være basert på nivåene i EQF som er definert i vedlegg II i europaparlaments- og rådsrekommendasjon av 23. april 2008 om fastsettning av den europeiske ramme for kvalifikasjonar for livslang læring(*),
- e) det berørte yrket er ikke omfattet av en annen felles opplæringsramme eller av automatisk godkjenning i henhold til avdeling III kapittel III,
- f) den felles opplæringsrammen er utarbeidet i henhold til en åpen og korrekt prosess som har omfattet berørte parter i medlemsstater der yrket ikke er lovregulert,

g) den felles opplæringsrammen gir borgere fra alle medlemsstater rett til å oppnå yrkeskvalifikasjoner i henhold til denne rammen uten at de først må være medlem av eller registrert hos en yrkesorganisasjon.

3. Representative yrkesorganisasjoner på unionsplan samt nasjonale yrkesorganisasjoner eller vedkommende myndigheter fra minst en tredel av medlemsstatene kan framlegge forslag for Kommissjonen til en felles opplæringsramme som oppfyller vilkårene fastsatt i nr. 2.

4. Kommissjonen skal gis myndighet til å vedta delegerede rettsakter i samsvar med artikkel 57c for å fastsette en felles opplæringsramme for et bestemt yrke på grunnlag av vilkårene fastsatt i nr. 2 i denne artikkel.

5. En medlemsstat skal fritas fra forpliktelsen til å innføre den felles opplæringsrammen nevnt i nr. 4 på sitt territorium og fra forpliktelsen til å gi automatisk godkjenning til yrkeskvalifikasjonene som er oppnådd i henhold til denne felles opplæringsrammen, dersom ett av følgende vilkår er oppfylt:

a) det finnes ingen utdanningsinstitusjoner på dens territorium som tilbyr denne formen for utdanning for det berørte yrket,

b) innføringen av den felles opplæringsrammen vil ha negativ innvirkning på organiseringen av medlemsstatens system for utdanning og yrkesrettet opplæring,

c) det er betydelige forskjeller mellom den felles opplæringsrammen og utdanningen som kreves på dens territorium, og dette medfører alvorlig risiko for offentlig orden, offentlig sikkerhet, folkehelsen, tjenestemottakernes sikkerhet eller miljøvernet.

6. Medlemsstatene skal innen seks måneder etter at de delegerede rettsaktene nevnt i nr. 4 er trådt i kraft, underrette Kommissjonen og de andre medlemsstatene om

a) de nasjonale kvalifikasjonene og dersom det er relevant, de nasjonale yrkestitlene som er i samsvar med den felles opplæringsrammen, eller

b) en eventuell anvendelse av unntaket nevnt i nr. 5 samt en begrunnelse for hvilke vilkår i henhold til nevnte nummer som er oppfylt. Kommissjonen kan innen tre måneder anmode om ytterligere klargjøring dersom den mener at en medlemsstat ikke eller i utilstrekkelig grad har begrunnet at ett av disse vilkårene er oppfylt. Medlemsstatene skal svare på en slik anmodning innen tre måneder.

Kommissjonen kan vedta en gjennomføringsrettsakt for å gi en oversikt over de nasjonale yrkeskvalifikasjonene og de nasjonale yrkestitlene som omfattes av automatisk godkjenning i henhold til den felles rammen som er vedtatt i samsvar med nr. 4.

7. Denne artikkel får også anvendelse på spesialistkompetanse for et yrke, forutsatt at denne spesialistkompetansen gjelder yrkesvirksomhet der adgangen til og utøvelsen av virksomheten er lovregulert i medlemsstatene, og der yrket allerede er omfattet av automatisk godkjenning i henhold til avdeling III kapittel III, men ikke spesialistkompetansen.

Artikkel 49b

Felles opplæringsprøver

1. I denne artikkel menes med «en felles opplæringsprøve» en standardisert egnethetsprøve som er tilgjengelig i alle deltakende medlemsstater og forbeholdt innehavere av bestemte yrkeskvalifikasjoner. Dersom en innehaver av bestemte yrkeskvalifikasjoner består en slik prøve i en medlemsstat, skal vedkommende være berettiget til å utøve yrket i alle berørte vertsstater på samme vilkår som innehavere av yrkeskvalifikasjoner som er oppnådd i nevnte medlemsstat.

2. Den felles opplæringsprøven skal oppfylle følgende krav:

a) den felles opplæringsprøven gjør det mulig for flere yrkesutøvere å bevege seg på tvers av medlemsstatene,

b) yrket som er omfattet av den felles opplæringsprøven, eller utdanningen og opplæringen som gir adgang til det berørte yrket, er lovregulert i minst en tredel av medlemsstatene,

- c) den felles opplæringsprøven er utarbeidet i henhold til en åpen og korrekt prosess som har omfattet berørte parter i medlemsstater der yrket ikke er lovregulert,
- d) den felles opplæringsprøven gir borgere fra alle medlemsstater rett til å avlegge en slik prøve og delta i den praktiske organiseringen av slike prøver i medlemsstatene uten at de først må være medlem av eller registrert hos en yrkesorganisasjon.

3. Representative yrkesorganisasjoner på unionsplan samt nasjonale yrkesorganisasjoner eller vedkommende myndigheter fra minst en tredel av medlemsstatene kan framlegge forslag for Kommisjonen til felles opplæringsprøver som oppfyller vilkårene fastsatt i nr. 2.

4. Kommisjonen skal gis myndighet til å vedta delegerede rettsakter i samsvar med artikkel 57c for å fastsette innholdet i en felles opplæringsprøve og vilkårene for å avlegge og bestå prøven.

5. En medlemsstat skal fritas fra forpliktelsen til å gjennomføre den felles opplæringsprøven nevnt i nr. 4 på sitt territorium og fra forpliktelsen til å gi automatisk godkjenning til yrkesutøvere som har bestått den felles opplæringsprøven, dersom ett av følgende vilkår er oppfylt:

- a) det berørte yrket er ikke lovregulert på medlemsstatens territorium,
- b) innholdet i den felles opplæringsprøven vil ikke i tilstrekkelig grad redusere alvorlig risiko for offentlig helse eller tjenestemottakernes sikkerhet som er relevant på medlemsstatens territorium,
- c) innholdet i den felles opplæringsprøven vil gjøre adgangen til yrket betydelig mindre attraktiv sammenlignet med nasjonale krav.

6. Medlemsstatene skal innen seks måneder etter at de delegerede rettsaktene nevnt i nr. 4 er trådt i kraft, underrette Kommisjonen og de andre medlemsstatene om

- a) tilgjengelig kapasitet til å gjennomføre slike prøver, eller
- b) en eventuell anvendelse av unntaket nevnt i nr. 5 samt begrunnelsen for hvilke vilkår i henhold til dette nummer som er oppfylt. Kommisjonen kan innen tre måneder anmode om ytterligere klargjøring dersom den mener at en medlemsstat ikke eller i utilstrekkelig grad har begrunnet at ett av disse vilkårene er oppfylt. Medlemsstatene skal svare på en slik anmodning innen tre måneder.

Kommisjonen kan vedta en gjennomføringsrettsakt for å gi en oversikt over medlemsstatene der de felles opplæringsprøvene som er vedtatt i samsvar med nr. 4, skal gjennomføres, hyppigheten i løpet av et kalenderår og andre ordninger som er nødvendige for å gjennomføre felles opplæringsprøver i medlemsstatene.»

(*) EUT C 111 av 6.5.2008, s. 1.

39) I artikkel 50 skal nye numre lyde:

«3a. I tilfeller av begrunnet tvil kan vertsstaten anmode vedkommende myndigheter i en medlemsstat om å bekrefte at søkeren ikke er midlertidig utelukket fra eller har fått inndratt retten til å utøve yrket som følge av alvorlig forsømmelse eller dom for et straffbart forhold i forbindelse med utøvelsen av deler av yrkesvirksomheten.

3b. Utveksling av opplysninger mellom ulike medlemsstaters vedkommende myndigheter i henhold til denne artikkel skal foretas via IMI.»

40) I artikkel 52 skal nytt nummer lyde:

«3. En medlemsstat kan ikke gi innehavere av yrkeskvalifikasjoner rett til å bruke yrkestittelen dersom den ikke har underrettet Kommisjonen og de andre medlemsstatene om sammenslutningen eller organisasjonen i samsvar med artikkel 3 nr. 2.»

41) Artikkel 53 skal lyde:

«Artikkel 53

Språkkunnskaper

1. Yrkesutøvere som omfattes av godkjenning av yrkeskvalifikasjoner, skal ha språkkunnskapene som er nødvendige for å utøve yrket i vertsstaten.

2. En medlemsstat skal sikre at kontrollen som foretas av eller under tilsyn av vedkommende myndighet for å kontrollere at forpliktelsene i henhold til nr. 1 oppfylles, skal begrenses til kjennskap til ett offisielt språk i vertsstaten eller ett forvaltningspråk i vertsstaten, forutsatt at det også er et offisielt språk i Unionen.

3. Kontrollen som foretas i samsvar med nr. 2, kan pålegges dersom yrket som skal utøves, har sammenheng med pasientsikkerheten. Det kan pålegges kontroll for andre yrker dersom det er alvorlig og konkret tvil om hvorvidt yrkesutøveren har tilstrekkelige språkkunnskaper når det gjelder den yrkesvirksomheten som vedkommende akter å utøve.

Kontrollen kan foretas bare etter at et europeisk profesjonskort er utstedt i samsvar med artikkel 4d, eller eventuelt etter at yrkeskvalifikasjonene er godkjent.

4. All språkkontroll skal stå i rimelig forhold til virksomheten som skal utøves. Den berørte yrkesutøveren skal ha rett til å påklage denne kontrollen i henhold til nasjonal lovgivning.»

42) I avdeling IV skal ny artikkel lyde:

«Artikkel 55a

Godkjenning av praksisperiode

1. Dersom adgang til et lovregulert yrke i hjemstaten forutsetter at det er gjennomført en praksisperiode, skal vedkommende myndighet i hjemstaten ved behandling av en søknad om tillatelse til å utøve det lovregulerte yrket, godkjenne en praksisperiode som er gjennomført i

en annen medlemsstat, forutsatt at praksisperioden er i samsvar med de offentliggjorte retningslinjene nevnt i nr. 2, og skal ta hensyn til en praksisperiode som er gjennomført i en tredjestat. Medlemsstatene kan imidlertid i sin nasjonale lovgivning fastsette en rimelig grense for varigheten av den delen av praksisperioden som kan gjennomføres i utlandet.

2. Godkjenning av praksisperioden skal ikke erstatte eventuelle krav om å bestå en eksamen for å få adgang til det berørte yrket. Vedkommende myndigheter skal offentliggjøre retningslinjer for organiseringen og godkjenningen av en praksisperiode som gjennomføres i en annen medlemsstat eller i en tredjestat, særlig for veilederens rolle i forbindelse med praksisperioden.»

43) Overskriften i avdeling V skal lyde:

«AVDELING V

ADMINISTRATIVT SAMARBEID OG GJENNOMFØRINGSMYNDIGHET OVERFOR BORGERNE»

44) I artikkel 56 gjøres følgende endringer:

a) I nr. 2 skal første ledd lyde:

«Vedkommende myndigheter i hjemstaten og i vertsstaten skal utveksle opplysninger om disiplinære eller strafferettslige sanksjoner som vedtas, eller om andre alvorlige, særskilte omstendigheter som kan få konsekvenser for utøvelsen av virksomhet i henhold til dette direktiv. Samtidig skal de ta hensyn til lovgivningen om vern av personopplysninger fastsatt i direktiv 95/46/EF og 2002/58/EF.»

b) Nytt nummer skal lyde:

«2a. Ved anvendelse av nr. 1 og 2 skal vedkommende myndigheter bruke IMI.»

c) Nr. 4 skal lyde:

«4. Hver medlemsstat skal utpeke en koordinator for virksomheten til vedkommende myndigheter som er nevnt i nr. 1, og underrette de øvrige medlemsstatene og Kommissjonen om dette.

Koordinatorerne har følgende oppgaver:

- a) fremme ensartet anvendelse av dette direktiv,
- b) innhente alle opplysninger som er relevante for anvendelsen av dette direktiv, særlig opplysninger om adgangsvilkår for lovregulerte yrker i medlemsstatene,
- c) gjennomgå forslag til en felles opplæringsramme og felles opplæringsprøver,
- d) utveksle opplysninger og beste praksis for å oppnå en best mulig løpende faglig utvikling i medlemsstatene,
- e) utveksle opplysninger og beste praksis når det gjelder anvendelse av utligningstiltakene nevnt i artikkel 14.

For å utføre oppgaven angitt i bokstav b) i dette nummer kan koordinatorerne henvende seg til assistansesentrene nevnt i artikkel 57b.»

45) Ny artikkel skal lyde:

«Artikkel 56a

Varslingsordning

1. Vedkommende myndighet i en medlemsstat skal underrette vedkommende myndigheter i alle andre medlemsstater om en yrkesutøver som av nasjonale

myndigheter eller domstoler helt eller delvis har fått begrenset eller inndratt retten til å utøve følgende yrkesvirksomhet på medlemsstatens territorium, også dersom dette er midlertidig:

- a) lege og allmennpraktiserende lege som har et kvalifikasjonsbevis som nevnt i vedlegg V nr. 5.1.1 og 5.1.4,
- b) lege med spesialistutdanning som har en tittel som nevnt i vedlegg V nr. 5.1.3,
- c) sykepleier med ansvar for alminnelig sykepleie som har et kvalifikasjonsbevis som nevnt i vedlegg V nr. 5.2.2,
- d) tannlege som har et kvalifikasjonsbevis som nevnt i vedlegg V nr. 5.3.2,
- e) tannlege med spesialistutdanning som har et kvalifikasjonsbevis som nevnt i vedlegg V nr. 5.3.3,
- f) veterinær som har et kvalifikasjonsbevis som nevnt i vedlegg V nr. 5.4.2,
- g) jordmor som har et kvalifikasjonsbevis som nevnt i vedlegg V nr. 5.5.2,
- h) farmasøyt som har et kvalifikasjonsbevis som nevnt i vedlegg V nr. 5.6.2,
- i) innehavere av attester som nevnt i vedlegg VII nr. 2 som bekrefter at innehaveren har fullført en utdanning som oppfyller minstekravene oppført i henholdsvis artikkel 24, 25, 31, 34, 35, 38, 40 eller 44, men som ble påbegynt før referansedatoene for kvalifikasjonene som er oppført i vedlegg V nr. 5.1.3, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 og 5.6.2,
- j) innehavere av attester for ervervede rettigheter som nevnt i artikkel 23, 27, 29, 33, 33a, 37, 43 og 43a,

- k) andre yrkesutøvere som utøver virksomhet som har sammenheng med pasientsikkerheten, dersom yrkesutøveren utøver et yrke som er lovregulert i nevnte medlemsstat,
- l) yrkesutøvere som utøver virksomhet i forbindelse med undervisning av mindreårige, herunder barneomsorg og førskoleundervisning, dersom yrkesutøveren utøver et yrke som er lovregulert i nevnte medlemsstat.

2. Vedkommende myndigheter skal sende opplysningene nevnt i nr. 1 som et varsel via IMI senest tre dager etter at det ble truffet en avgjørelse om helt eller delvis å begrense eller inndra retten til å utøve yrkesvirksomheten for den berørte yrkesutøveren. Disse opplysningene skal begrenses til følgende:

- a) yrkesutøverens identitet,
- b) det berørte yrket,
- c) opplysninger om den nasjonale myndigheten eller domstolen som har truffet avgjørelsen om begrensning eller forbud,
- d) omfanget av begrensningen eller forbudet og
- e) tidsrommet som begrensningen eller forbudet gjelder for.

3. Vedkommende myndigheter i den berørte medlemsstaten skal senest tre dager etter at domstolen har truffet sin avgjørelse, underrette vedkommende myndigheter i alle andre medlemsstater ved å varsle via IMI om identiteten til de yrkesutøverne som har søkt om godkjenning av kvalifikasjoner i henhold til dette direktiv, og som domstolene senere har funnet å ha brukt et forfalsket kvalifikasjonsbevis i denne forbindelse.

4. Behandling av personopplysninger i forbindelse med utveksling av opplysninger som nevnt i nr. 1 og 3 skal foregå i samsvar med direktiv 95/46/EF og 2002/58/EF.

Kommisjonens behandling av personopplysninger skal foregå i samsvar med forordning (EF) nr. 45/2001.

5. Vedkommende myndigheter i alle medlemsstater skal underrettes umiddelbart dersom et forbud eller en begrensning som nevnt i nr. 1 ikke lenger gjelder. For dette formål skal vedkommende myndighet i medlemsstaten som framlegger opplysningene i samsvar med nr. 1, også angi hvilken dato forbudet eller begrensningen opphører å gjelde samt eventuelle senere endringer av denne datoen.

6. Medlemsstatene skal sørge for at yrkesutøvere som det er sendt varsel om til andre medlemsstater, underrettes skriftlig om avgjørelsen om varsling samtidig som selve varslet blir sendt, at de kan påklage avgjørelsen i henhold til nasjonal lovgivning eller søke om at slike avgjørelser blir korrigert, og at de skal gis adgang til rettslige skritt når det gjelder eventuell skade forårsaket av falske varsler som er sendt til andre medlemsstater, og i slike tilfeller skal det angis at avgjørelsen om varsling er gjenstand for rettsforfølgning fra yrkesutøveren.

7. Opplysninger om varsler kan behandles i IMI så lenge de er gyldige. Varsler skal slettes innen tre dager etter at det er truffet beslutning om tilbakekalling eller forbudet eller begrensningen nevnt i nr. 1 har opphørt å gjelde.

8. Kommisjonen skal vedta gjennomføringsrettsakter for anvendelsen av varslingsordningen. Disse gjennomføringsrettsaktene skal omfatte bestemmelser om myndighetene som har rett til å sende eller motta varsler, om tilbaketreking og oppheving av varsler og om tiltak for sikker behandling. Disse gjennomføringsrettsaktene skal vedtas etter framgangsmåten med undersøkelseskomité nevnt i artikkel 58 nr. 2.»

46) Artikkel 57 skal lyde:

«Artikkel 57

Sentral elektronisk tilgang til opplysninger

1. Medlemsstatene skal sikre at følgende opplysninger er elektronisk tilgjengelige gjennom de felles kontaktpunktene som er nevnt i artikkel 6 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/123/EF av 12. desember 2006 om tjenester i det indre marked(*), og at de ajourføres regelmessig:

- a) en liste over alle lovregulerte yrker i medlemsstaten, herunder kontaktopplysninger for vedkommende myndigheter for hvert lovregulerte yrke og assistanse-sentrene som er nevnt i artikkel 57b,
- b) en liste over yrker som er omfattet av det europeiske profesjonskortet og opplysninger om kortets virkemåte, herunder alle tilknyttede gebyrer som yrkesutøver skal betale, og vedkommende myndigheter som utsteder kortet,
- c) en liste over alle yrker som artikkel 7 nr. 4 får anvendelse på i henhold til medlemsstatens nasjonale lover og forskrifter,
- d) en liste over lovregulert utdanning og opplæring med en særlig struktur som nevnt i artikkel 11 bokstav c) ii),
- e) kravene og framgangsmåtene nevnt i artikkel 7, 50, 51 og 53 for yrker som er lovregulert i medlemsstaten, herunder alle tilknyttede gebyrer som borgerne skal betale, og dokumenter som borgerne skal sende inn til vedkommende myndigheter,
- f) opplysninger om hvordan beslutninger som vedkommende myndigheter treffer i henhold til dette direktiv, kan påklages i henhold til nasjonale lover og forskrifter.

2. Medlemsstatene skal sørge for at opplysningene nevnt i nr. 1 gis til brukerne på en klar og utfyllende måte, er lett tilgjengelige eksternt og elektronisk og er ajourførte.

3. Medlemsstatene skal sørge for at alle anmodninger om opplysninger som rettes til det felles kontaktpunktet, besvares så snart som mulig.

4. Medlemsstatene og Kommisjonen skal treffe oppfølgingstiltak for å oppmuntre de felles kontaktpunktene til å gjøre opplysningene som er omhandlet i nr. 1, tilgjengelige på andre offisielle språk i Unionen. Dette skal ikke påvirke medlemsstatenes lovgivning om bruk av språk på deres territorium.

5. Medlemsstatene skal samarbeide med hverandre og med Kommisjonen for å få gjennomført nr. 1, 2 og 4.

(*) EUT L 376 av 27.12.2006, s. 36.»

47) Nye artikler skal lyde:

«Artikkel 57a

Elektroniske framgangsmåter

1. Medlemsstatene skal sørge for at alle krav, framgangsmåter og formaliteter knyttet til saker som er omfattet av dette direktiv, enkelt kan oppfylles og fullføres eksternt og elektronisk gjennom det berørte felles kontaktpunktet eller vedkommende myndigheter. Dette skal ikke hindre vedkommende myndigheter i medlemsstatene i å anmode om bekreftede kopier på et senere tidspunkt ved begrunnet tvil og dersom det er strengt nødvendig.

2. Nr. 1 får ikke anvendelse på gjennomføringen av en prøveperiode eller egnethetsprøve.

3. Når medlemsstatene er berettiget til å be om avanserte elektroniske signaturer, som definert i artikkel 2 nr. 2 i europaparlaments- og rådsdirektiv 1999/93/EF av 13. desember 1999 om en fellesskapsramme for elektroniske signaturer(*), for å få gjennomført framgangsmåtene nevnt i nr. 1 i denne artikkel, skal medlemsstatene godta elektroniske signaturer i samsvar med kommisjonsvedtak 2009/767/EF av 16. oktober 2009 om fastsettelse av tiltak for å forenkle bruken av elektroniske framgangsmåter ved hjelp av «felles kontaktpunkter» i samsvar med europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/123/EF om tjenester i det indre marked(**) og fastsette tekniske metoder for å behandle dokumenter med avanserte elektroniske signaturer i formater som er definert i kommisjonsbeslutning 2011/130/EU av 25. februar 2011 om fastsettelse av minstekrav til behandling over landegrensene av dokumenter som signeres elektronisk av vedkommende myndigheter i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/123/EF om tjenester i det indre marked(***)).

4. Alle framgangsmåter skal gjennomføres i samsvar med artikkel 8 i direktiv 2006/123/EF når det gjelder felles kontaktpunkter. Saksbehandlingsfristene som er angitt i artikkel 7 nr. 4 og artikkel 51 i dette direktiv, skal begynne å løpe når en borger har sendt inn en søknad eller et dokument som mangler, til et felles kontaktpunkt eller direkte til vedkommende myndighet. Eventuelle anmodninger om bekreftede kopier som nevnt i nr. 1 i denne artikkel skal ikke anses som en anmodning om et dokument som mangler.

*Artikkel 57b***Assistansesentre**

1. Hver medlemsstat skal senest 18. januar 2016 utpeke et assistansesenter som skal ha som oppgave å gi borgere og assistansesentre i andre medlemsstater veiledning ved godkjenning av yrkeskvalifikasjoner som fastsatt i dette direktiv, herunder opplysninger om nasjonal lovgivning som regulerer yrkene og utøvelsen av disse yrkene, bestemmelser på det sosiale området og eventuelt yrkesetiske regler.

2. Assistansesentrene i vertsstatene skal hjelpe borgerne med å utøve de rettighetene de har i henhold til dette direktiv, eventuelt i samarbeid med assistansesentret i hjemstaten og vedkommende myndigheter og det felles kontaktpunktet i vertsstaten.

3. Alle vedkommende myndigheter i hjemstaten eller vertsstaten har plikt til å samarbeide fullt ut med assistansesentret i vertsstaten, og eventuelt hjemstaten, og skal etter anmodning levere alle relevante opplysninger om enkelttilfeller til disse assistansesentrene, med forbehold for reglene for vern av personopplysninger i samsvar med direktiv 95/46/EF og 2002/58/EF.

4. Etter anmodning fra Kommisjonen skal assistansesentrene underrette Kommisjonen om resultatet av forespørsler som de behandler, innen to måneder etter at de har mottatt en slik forespørsel.

*Artikkel 57c***Utøvelse av delegert myndighet**

1. Myndigheten til å vedta delegerte rettsakter gis Kommisjonen med forbehold for vilkårene fastsatt i denne artikkel.

2. Myndigheten til å vedta delegerte rettsakter nevnt i artikkel 3 nr. 2 tredje ledd, artikkel 20, artikkel 21 nr. 6 annet ledd, artikkel 21a nr. 4, artikkel 25 nr. 5, artikkel 26 annet ledd, artikkel 31 nr. 2 annet ledd, artikkel 34 nr. 2 annet ledd, artikkel 35 nr. 4 og 5, artikkel 38 nr. 1 annet ledd, artikkel 40 nr. 1 tredje ledd, artikkel 44 nr. 2 annet ledd, artikkel 49a nr. 4 og artikkel 49b nr. 4 skal gis Kommisjonen for en periode på fem år fra 17. januar 2014. Kommisjonen skal utarbeide en rapport om den delegerte myndigheten senest ni måneder før utløpet av femårsperioden. Den delegerte myndigheten skal stilltiende

forlenges med perioder av samme varighet, med mindre Europaparlamentet eller Rådet motsetter seg slik forlengelse senest tre måneder før utløpet av hver periode.

3. Europaparlamentet eller Rådet kan når som helst trekke tilbake myndigheten til å vedta delegerte rettsakter nevnt i artikkel 3 nr. 2 tredje ledd, artikkel 20, artikkel 21 nr. 6 annet ledd, artikkel 21a nr. 4, artikkel 25 nr. 5, artikkel 26 annet ledd, artikkel 31 nr. 2 annet ledd, artikkel 34 nr. 2 annet ledd, artikkel 35 nr. 4 og 5, artikkel 38 nr. 1 annet ledd, artikkel 40 nr. 1 tredje ledd, artikkel 44 nr. 2 annet ledd, artikkel 49a nr. 4 og artikkel 49b nr. 4. En beslutning om tilbaketrekking innebærer at den delegerte myndigheten som angis i beslutningen, opphører å gjelde. Beslutningen får anvendelse dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*, eller på et senere tidspunkt angitt i beslutningen. Den berører ikke gyldigheten av delegerte rettsakter som allerede er trådt i kraft.

4. Så snart Kommisjonen vedtar en delegert rettsakt, skal den underrette Europaparlamentet og Rådet samtidig om dette.

5. En delegert rettsakt vedtatt i henhold til artikkel 3 nr. 2 tredje ledd, artikkel 20, artikkel 21 nr. 6 annet ledd, artikkel 21a nr. 4, artikkel 25 nr. 5, artikkel 26 annet ledd, artikkel 31 nr. 2 annet ledd, artikkel 34 nr. 2 annet ledd, artikkel 35 nr. 4 og 5, artikkel 38 nr. 1 annet ledd, artikkel 40 nr. 1 tredje ledd, artikkel 44 nr. 2 annet ledd, artikkel 49a nr. 4 og artikkel 49b nr. 4 skal tre i kraft bare dersom verken Europaparlamentet eller Rådet gjør innsigelser mot den innen to måneder fra den dag da rettsakten ble meddelt Europaparlamentet og Rådet, eller før utløpet av nevnte tidsrom, dersom både Europaparlamentet og Rådet har underrettet Kommisjonen om at de ikke har til hensikt å gjøre innsigelse. På Europaparlamentets eller Rådets initiativ forlenges denne fristen med to måneder.

(*) EFT L 13 av 19.1.2000, s. 12.

(**) EUT L 274 av 20.10.2009, s. 36.

(***) EUT L 53 av 26.2.2011, s. 66.»

48) Artikkel 58 skal lyde:

*«Artikkel 58***Komitéframgangsmåte**

1. Kommisjonen skal bistås av en komité for godkjenning av yrkeskvalifikasjoner. Nevnte komité skal være en komité i henhold til forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når det vises til dette nummer, får artikkel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.»

49) Artikkel 59 skal lyde:

«Artikkel 59

Åpenhet

1. Medlemsstatene skal innen 18. januar 2016 oversende Kommisjonen en liste over eksisterende lovregulerte yrker der det angis hvilken virksomhet hvert yrke omfatter, og en liste over lovregulert utdanning og opplæring med en særlig struktur, som nevnt i artikkel 11 bokstav c) ii), på deres territorium. Endringer av disse listene skal snarest meddeles Kommisjonen. Kommisjonen skal opprette og vedlikeholde en offentlig tilgjengelig database over lovregulerte yrker, herunder en generell beskrivelse av virksomhet som hvert yrke omfatter.

2. Medlemsstatene skal innen 18. januar 2016 oversende Kommisjonen listen over yrker der det er behov for forhåndskontroll av kvalifikasjonene i henhold til artikkel 7 nr. 4. Medlemsstatene skal gi Kommisjonen en særlig begrunnelse for hvert av yrkene som oppføres på denne listen.

3. Medlemsstatene skal undersøke om kravene i henhold til deres rettsorden som begrenser adgangen til et yrke eller utøvelsen av et yrke til innehavere av særlige yrkeskvalifikasjoner, herunder bruken av yrkestitler og yrkesvirksomhet som er tillatt i henhold til slike titler, som i denne artikkel kalles «krav», er forenlige med følgende prinsipper:

- a) kravene må verken direkte eller indirekte være diskriminerende på grunnlag av nasjonalitet eller bosted,
- b) kravene må være begrunnet ut fra tvingende allmenne hensyn,
- c) kravene må være egnet til å sikre at det fastsatte målet nås, og må ikke gå lenger enn det som er nødvendig for å nå dette målet.

4. Nr. 1 får også anvendelse på yrker som er lovregulert i en medlemsstat av en sammenslutning eller organisasjon i henhold til artikkel 3 nr. 2, og på eventuelle krav om medlemskap i disse sammenslutningene eller organisasjonene.

5. Medlemsstatene skal innen 18. januar 2016 oversende Kommisjonen opplysninger om kravene som de har til hensikt å opprettholde, og årsakene til at de anser disse kravene for å være i samsvar med nr. 3. Medlemsstatene skal oversende opplysninger om kravene som de senere innfører, og årsakene til at de anser disse kravene for å være i samsvar med nr. 3, innen seks måneder etter at tiltaket er vedtatt.

6. Medlemsstatene skal innen 18. januar 2016 og deretter annethvert år framlegge en rapport for Kommisjonen om hvilke krav som er opphevet eller lempet på.

7. Kommisjonen skal oversende rapportene nevnt i nr. 6 til de andre medlemsstatene, som innen seks måneder skal legge fram sine merknader. Kommisjonen skal innen samme frist på seks måneder rådspørre berørte parter, herunder de berørte yrkene.

8. Kommisjonen skal på grunnlag av medlemsstatenes opplysninger framlegge en sammendragsrapport for koordinatorgruppen som ble opprettet ved kommisjonsbeslutning 2007/172/EF av 19. mars 2007 om opprettelse av koordinatorgruppen for godkjenning av yrkeskvalifikasjoner(*), som kan framlegge sine merknader.

9. I lys av merknadene fastsatt i nr. 7 og 8 skal Kommisjonen innen 18. januar 2017 legge fram for Europaparlamentet og Rådet sine endelige resultater, eventuelt sammen med forslag til ytterligere tiltak.

(*) EUT L 79 av 20.3.2007, s. 38.»

50) I artikkel 60 gjøres følgende endringer:

a) I nr. 1 skal nytt ledd lyde:

«Fra 18. januar 2016 skal den statistiske oversikten over beslutningene som er truffet, som nevnt i første ledd, omfatte nærmere opplysninger om antall og typer beslutninger som er truffet i samsvar med dette direktiv, herunder typen beslutninger om delvis adgang som vedkommende myndigheter har truffet i samsvar med artikkel 4f, og en beskrivelse av de viktigste problemene som anvendelsen av dette direktiv har medført.»

b) Nr. 2 skal lyde:

endelig fratatt retten til å utøve yrket eller er dømt for noe straffbart forhold.»

«2. Kommisjonen skal innen 18. januar 2019 og deretter hvert femte år offentliggjøre en rapport om gjennomføringen av dette direktiv.

Artikkel 2

Endring av forordning (EU) nr. 1024/2012

Den første av disse rapportene skal fokusere særlig på de nye elementene som er innført i dette direktiv, og særlig vurdere følgende spørsmål:

I vedlegget til forordning (EU) nr. 1024/2012 skal nr. 2 lyde:

a) hvordan det europeiske profesjonskortet virker,

«2. Europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/36/EF(*): Artikkel 4a–4e, artikkel 8, artikkel 21a, artikkel 50, artikkel 56 og artikkel 56a.

b) moderniseringen av kunnskap, ferdigheter og kompetanse for yrkene som er omfattet av avdeling III kapittel III, herunder listen over kompetanse som er nevnt i artikkel 31 nr. 7,

(*) EUT L 255 av 30.9.2005, s. 22.»

c) hvordan den felles opplæringsrammen og felles opplæringsprøver virker,

Artikkel 3

Innarbeiding i nasjonal lovgivning

d) resultatene av det særlige etterutdanningsprogrammet som er fastsatt i henhold til rumenske lover og forskrifter for innehavere av kvalifikasjonsbevis nevnt i artikkel 33a og for innehavere av kvalifikasjonsbevis for utdanning ut over videregående opplæring, med sikte på å vurdere behovet for å gjennomgå de gjeldende bestemmelsene om ordningen for ervervede rettigheter som får anvendelse på rumenske kvalifikasjonsbevis for sykepleiere med ansvar for alminnelig sykepleie.

1. Medlemsstatene skal innen 18. januar 2016 sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv.

Medlemsstatene skal framlegge alle opplysninger som er nødvendige for å utarbeide rapporten.»

2. Alle medlemsstater som 17. januar 2014 gir adgang til jordmorutdanning for utdanningsvei I i henhold til artikkel 40 nr. 2 i direktiv 2005/36/EF etter fullføring av minst ti års allmenn skoleutdanning, skal innen 18. januar 2020 sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme adgangskravene til jordmorutdanning i henhold til artikkel 40 nr. 2 bokstav a) i nevnte direktiv.

51) I artikkel 61 skal annet ledd lyde:

«Der det er hensiktsmessig, skal Kommisjonen vedta en gjennomføringsrettsakt om at vedkommende medlemsstat kan gjøre unntak fra den berørte bestemmelsen i et begrenset tidsrom.»

3. Medlemsstatene skal umiddelbart oversende Kommisjonen teksten til bestemmelsene nevnt i nr. 1 og 2.

52) Vedlegg II og III oppheves.

4. Når bestemmelsene nevnt i nr. 1 og 2 vedtas av medlemsstatene, skal de inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

53) I vedlegg VII nr. 1 skal ny bokstav lyde:

«g) der medlemsstaten krever dette for egne borgere, bevis for at tjenesteyteren ikke er midlertidig eller

5. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

*Artikkel 4***Ikrafttredelse**

Dette direktiv trer i kraft den 20. dag etter at det er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

*Artikkel 5***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Strasbourg, 20. november 2013.

For Europaparlamentet

M. SCHULZ

President

For Rådet

V. LEŠKEVIČIUS

Formann

—

Erklæring fra Kommissjonen

Ved forberedelse og utarbeiding av delegerte rettsakter som er nevnt i artikkel 57c nr. 2, vil Kommissjonen sikre en samtidig, rettidig og hensiktsmessig oversending av relevante dokumenter til Europaparlamentet og Rådet og vil gjennomføre hensiktsmessige og åpne samråd i god tid, særlig med sakkyndige fra vedkommende myndigheter og organer, yrkessammenslutninger og utdanningsinstitusjoner i alle medlemsstater og dersom det er relevant, med sakkyndige fra partene i arbeidslivet.
